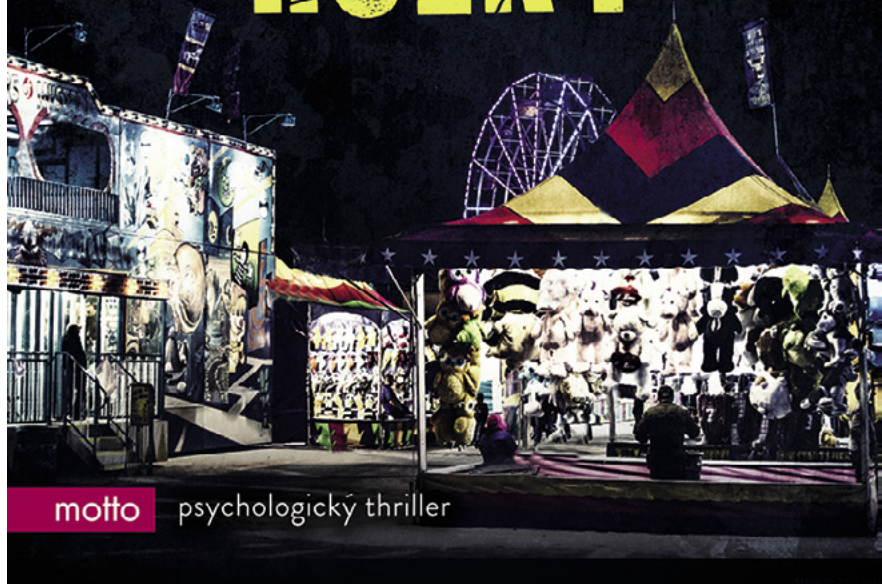

ALEX
MARWOODOVÁ

ZTRACENÉ HOLKY

motto psychologický thriller

Ztracené holky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alex Marwoodová
Ztracené holky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

**ALEX
MARWOODOVÁ**

**ZTRACENÉ
HOLKY**

Praha 2016

Přeložila Dagmar Brejlová

Pro Williama Mackesyho

Prolog

1986

Předtím dostala deku, ale podle pachu, který vycházel z jejích skladů, pračku nikdy neviděla, prolétlo jí hlavou. Cely byly přetopené až hrůza. Jade sice hned po příchodu do cely deku srolovala a strčila ji do rohu, přesto nemohla nevnímat zatuchlý pach moče a nemyté pokožky. Bachařka Magillová deku zvedla a roztřepala. Zmuchlaný chomáč podala Jade. „Budeš si to muset vzít,“ konstatovala. „Přehod' si ji přes hlavu. Mám nařízení, že ti nesmějí vidět do tváře.“

Zbytečné opatření. Jadina tvář se před několika měsíci objevila na titulní straně všech novin a zítra to nebude jinak. S odporem se podívala na deku. Policistka přimhouřila oči.

„Víš co, Jade?“ nadhodila. „Jestli chceš, beze všeho jdi ven takhle. Ujišťuju tě, že všichni přímo prahnou po tom, aby tě zahlédli. Mně je to srdečně jedno.“

No co, stejně mě už viděli, pomyslela si Jade. A ne jednou. Byla jsem v novinách, ve zprávách. Proto ve škole musíme každý rok vystát frontu na fotku. Nejde o to, že chtějí mít fotku pro rodiče, ale

aby bylo co prodat novinám. Jinak by neměli co nalepit k titulcům. SVĚT SE MODLÍ, NAJDĚTE NAŠEHO ANDĚLA. V mém případě teda spíš ANDĚLSKÁ TVÁŘ ĎÁBLA.

Otevřenými dveřmi zaslechla Belin křik. Křičela a křičela. Začala hned po vyřčení rozsudku. Od té doby uběhlo několik hodin. Silné zdi cely nepropustily ani hlásku, takže Jade neslyšela nic. Do cely neproniklo skutečně nic: ani pokřikující dav, ani uspěchané kroky horečných příprav. Tu a tam zaslechla šoupání kovu o kov, když někdo z dozorců odkryl kukátko a nahlédl dovnitř, nanejvýš se ozvala tlumená rána, jak se někde zabouchly těžké dveře. Jinak nic. Nic než hrobové ticho, zvuk vlastního dechu, zvuk bušícího srdce. Když pak policistka Magillová otevřela dveře, ten zvuk ji úplně zahltl, dokonce i tady v suterénu. Najednou k ní totiž dolehly naléhavé, opakující se hlasy cizích lidí dožadujících se spravedlnosti. Jdou po ní. Po ní a po Bel. To je jí jasné jako facka.

Policistka jí znovu podala deku. Jade si ji nakonec vzala. Stejně ji přinutí, aby ji přes sebe přetáhla, ať se jí to líbí nebo ne. Letmo se dotkly prsty a Magillová prudce ucukla, jako by ji Jade mohla něčím nakazit.

Bel řvala jako zvíře. Jako zvíře lapené do pasti. Klidně by si ukousla ruku, kdyby věděla, že se tak odsud dostane, pomyslela si Jade. Zvládá to hůř než já. Na rozdíl ode mě neměla život samý problém.

Policistka svěsila koutky a čekala. „Jak ti je, Jade?“

Jade si nejdřív pomyslela, že se jí ptá z opravdového zájmu, ale když se na policistku podívala, pochopila svůj omyl. Vytřeštila na ni oči. Jsem nula, napadlo ji. Jsem bezvýznamná a sama a hrozně se bojím a jsem zmatená. Uvědomuju si, že na mě křičí, ale nechápu, proč mě tak nenávidí. Nechtěly jsme to udělat. Nikdy jsme to nechtěly udělat.

„Nic moc, co?“ prohodila policistka po chvilce. Na odpověď nečekala. „Je ti na houby, že jo?“

Chodbu proťal Belin křik: „Ne ne ne ne ne!“ bránila se. „Prosím, prosím! Já nechci, nemůžu! Chci mámu. Mami, mami! Já nechci. Nechci tam, ne, neeeee!“

Jade se podívala na policistku. Tvářila se jako halloweenská maska, nehnula ani brvou. Upřeně na ni zírala a připomínala jí nenávistný jekot davu, který by je nejradši zlynčoval. Jade je vinna. Nikdo se už nemusí chovat, jako by nic neudělala.

Jo, už je to tak. Černé na bílém. Nejsme „podezřelé“ ani „děti ve vazbě“. Jsme holky, které zabily Chloe. Proměnily jsme se v ďábly.

Magillová se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že ji nikdo z nadřízených neslyší.

„Patří ti to, ty mrcho jedna,“ zasyčela tlumeným hlasem. „Kdyby záleželo na mně, vyfasovaly byste trest smrti.“

1

2011

MARTIN SE PODÍVAL NA HODINKY. Za chvíli bude deset. Myslí na ni a ví, že brzy vyrazí do práce. Neonová světla na horské dráze ve Funlandu zhasla a místo nich se rozzářily halogenové obloukové lampy, které zaplavily park světlem po otevírací době. Měly odradit opozdilce a pomoci uklízečům, aby viděli na nalepené žvýkačky, lepkavé cákance nealkoholických nápojů a rozpatlaný kečup. Určitě už je v šatně. Stejně jako většina lidí, kteří chodí do práce přes píchačky, se úzkostlivě snažila chodit do práce včas. Jen do samotné práce se pak už tolik nehrnula. Asi si teď svléká civilní oblečení a převléká se do pracovního.

Znovu cítil, jak se v něm probouzí důvěrně známý vztek kvůli tomu, že ho odstříhla. Už zase. Vůbec si ho nevšímá, totálně ho ignoruje. Prostě mlčí, den za dnem mlčí. Myslí na něj někdy? Počkal tři hodiny, ale teď už měl čekání plné zuby. Vzal do ruky zlověstný a stále mlčící telefon a navolil její číslo. Napsal textovou zprávu: prosím odpověz mi. neignoruj me. Sledoval, jak monitor přemítá a odesílá zprávu.

Dole na ulici se zastavily holky, které vyrážely na party. Určitě mají rozlučku se svobodou, protože zpívají písničky o svatebních zvonech, kostele a tak. Vlastně řvou jako na lesy. Jako vždycky. Někdy taky opakují refrén písničky „White Wedding“ od Billyho

Idola nebo hulákají svatební pochod. Podobných písniček jsou miliony, ale rozlučky omílají pár stejných pořád dokola.

Z ulice se ozval výkřik a holky vzápětí vybuchly smíchy. Jedna z nich spadla. Martin se zvedl z postele a přešel k oknu. Poodhrnul záclonu a vykoukl ven. Spatřil osm mladých žen v různých stadiích opilosti. Na zemi ležela nevěsta v kratounkém závoji a s cedulkou autoškoly. Nohy jí podrazily patnácticentimetrové podpatky a zavalité pozadí. Měla na sobě upnutou minisukni, přes pásek se jí valilo břicho a prsa jí vytékala z *décolletage*. Dvě kamarádky ji popadly za pobledlou, buclatou paži a snažily se ji vytáhnout na nohy. Ostatní kamarádky postávaly tady a tam na chodníku, mířily prstem na nevěstu, kymácely se a řvaly smíchy. Jedna z nich měla sexy legíny, velké kulaté náušnice a vo-dorovně pruhovaný upnutý top. Otravovala kolemjdoucí muže, kteří se snažili nestoupnout na rozpláclou nevěstu, a mámila z nich oheň.

Přiléhavým sexy topem je nakonec dostala. Parta nezadaných mužů – zaplavují město každý víkend, hlavně typy, kterým ještě nebylo osmnáct nebo si nemůžou dovolit šířit sangriové zvrátky po teplém betonovém chodníku – se zastavila, jeden jí připálil cigaretu a pustili se spolu do hovoru. Vlastně na sebe spíš začali pokřikovat. Pod Martinovým oknem nikdo nekomunikoval jinak než řevem. Lidi totiž mají zdevastované uši dunícími bubny různých hudebních stylů, vnímání mají otupělé alkoholem, extází a kokainem. Tyhle věci poslední dobou stojí snad míň než balíček cigaret. Ani se pro ně nemusí chodit bůhvíkam.

Nevěsta se konečně vyškrábala na nohy a stála. Trochu kulhala, nebo to spíš předstírala. Oporu našla na rameni jednoho mladíka. Martin sledoval, jak se ruka toho muže pomalu krade dolů přes zadek až k lemu sukně a zajíždí pod něj. Nevěsta se zachichotala, naoko rozzlobeně ho pleskla a vyzývavě zamrkala. Ruka se vrátila pod lem. Skupinka vyrazila ke čtvrti nočních klubů.

Žena v přiléhavém topu nikam nespěchala, opřela se o výlohu obchodu a bavila se s mužem, který jí předtím připálil. Vlnila se v bocích, za kamarádkami mizejícími za rohem se nijak nehna-

la. Povytáhla si horní část topu, aby ulevila stlačeným prsům, a z očí si odhrnula nalakované vlasy. Koketně se na muže usmála a zlehka ho rýpla do nadloktí. Takhle vypadá moderní namlouvání. Muž už ani nemusí dámě kupovat pití. Stačí, když jí půjčí zapalovač, a je celá jeho.

Martin pustil záclonu a šoural se zpátky do potměšlého pokoje. Celé tělo měl zahlcené depresí. Nechápal svět, nerozuměl mu. Někdy měl dokonce pocit, že lidi schválně chodí k jeho domu, aby si do něj rýpli a připomněli mu, že oni si užívají, zato on ne. A kdyby se k nim chtěl připojit, ty blýskavé tancující postavičky by bez váhání zmizely na druhou stranu ulice. Whitmouth byl pro něj zklamáním. Když si po matčině smrti mohl sám vybrat, jaký bude jeho další osud, doufal, že mu celý svět bude ležet u nohou a že se konečně bude moci zařídit po svém. Místo toho se zdálky díval, jak se baví ostatní, jako by byli v televizi.

Doufal jsem, že tady najdu pohádkovou zemi, prolétlo mu hlavou, když rozsvěcel stropní žárovku bez stínidla. Jako dítě jsem si to myslel, když jsme sem jezdili z Bromwiche. Dřív tu byly samé rodiny: podával se čaj se sladkou svačinkou a tobogán na molu byla široko daleko nejvyšší stavba. Právě proto jsem se sem vrátil. Chtěl jsem si připomenout staré dobré časy, přivolat zpátky vzpomínky a taky naději. Teď se skoro bojím nakouknout do obchodů, které mívám, abych náhodou neviděl, že Linzi-Dawn má vykasanou sukni, kolena bůhví kde, před ní Keifer a mezi nimi jeho stažené džíny. Já bych mezi ně nezapadl. Zase bych byl páté kolo u vozu, zase bych jen koukal.

Neodpověděla. Martina začíná svědit kůže. Zírá na prázdný displej. Co si ta ženská o sobě myslí?

Odhodil telefon na postel, zapnul televizi a začal sledovat plejádu špatných zpráv na BBC. Sakra, Jackie. Nemáš právo chovat se ke mně jako k póvlu. Jestli jsi stejná jako ostatní, tak proč ses předtím tvářila, jako bys byla jiná?

Z ulice se ozval další výkřik. Martin stiskl tlačítko zvuku a vynal hlasitost na maximum. Pod kůží se mu rozlézal vztek. Odmltla ho. Vztek byl neviditelný a nedal se odehnat ani škrábá-

ním. Chtěl od ní jen to, aby mu odepsala. Původně nechtěl jít ven, ale jestli mu neodepíše, nic jiného mu nezbude. Však mu matka odjakživa připomínala, že vytrvalost je nejdůležitější vlastnost v životě. A on o sobě dobře věděl, že je nejvytrvalejší ze všech.

2

AMBER GORDONOVÁ JEDNOU TÝDNĚ probírala skříňku se ztrátami a nálezy. Byla to její nejoblíbenější práce. Bavilo ji dělat pořádek, dotahovat započaté věci, i když to někdy znamenalo pouhé rozhodnutí, že se daná věc vyhodí, protože se o ni za posledního tři čtvrtě roku nikdo nepřihlásil. Také byla ráda zvědavá, nadšeně strkala nos do života druhých lidí a obdivovala věci – umělé zuby, diamantové náušnice, deníky –, které někdo ztratil a buď si toho nevšiml, nebo mu nepřipadaly natolik cenné, aby se pro ně vrátil. Ze všeho nejradši rozdávala dárky. Nedělní večer ve Funnlandu, Zemi zábavy, totiž uklízečům vždycky přinášel naději na druhé Vánoce.

Dneska večer má výborné úlovky. Mezi zapomenutými deštníky, igelitkami s kameny na památku, kroužky na klíče, které patří ke klasice z Whitmouthu, objevila pravé poklady. Nevkusný pozlacený náramek s přívěsky, konkrétně srdíčky a amorky cinkajícími mezi úlomky polodrahokamů. Pak taky přehrávač MP3. Laciná věčička bez dotykového displeje, který běžně vyluzuje cinkání a pískání, ale funkční a plná písniček. Obrovský sáček gumových bonbonů Haribo. Mezinárodní telefonní karta, ještě v obalu, neaktivovaná. Amber si ji s úsměvem prohlížela. Hned totiž věděla, komu by náramně přišel vhod dlouhý telefonát domů. Díky, neznámý člověče, který jsi sem přišel za zábavou, pomyslela si. Ať jsi, kdo jsi. Možná to nevíš, ale dneska večer učiníš jednoho člověka ze Svaté Lucie náramně šťastným.

Podívala se na hodinky a došlo jí, že se zpozdila na přestávku. Zamkla skříňku, dárky naházela do kabely, přehodila si ji přes rameno a po promenádě osvětlené silnými světly pádila do kavárny.

Mojžíš zase kouří. Udělal si z toho sport. Ví, že ona ví – když tu teď už nikdo jiný nekouří, stačí jediný závan a ulpí ve vzduchu jako otisk rtěnky na límečku. Taky ví, že ona ví, že to dělá právě on. Přesto ji stále pokouší, porušuje pravidla a čeká, co se stane. Postupem času mezi sebou uzavřeli nevyslovené příměří. Amber měla totiž pocit, že za něco se vyplatí bojovat, zato jiné bitvy jsou marněním sil. Jako tohle.

Kromě toho uměl zabrat a makal. Než ráno přijdou zaměstnanci kavárny, bude se jejich teritorium blýskat čistotou a vonět chemickou vůní citronu.

Amber otevřela dveře a postřehla, že Mojžíš sebou trhl a odhodil nedopalek do otevřené plechovky coly před sebou. Amber se pro sebe usmála, Mojžíš se zatvářil jako ublížené neviňátko a současně se choval, jako by si jí nevšiml. Amber se mu však významně zadívala do očí, ostatně jako vždycky, a vševědoucne se na něj usmála, taky jako vždycky. Život je plný drobných spoluvín. Časem zjistila, že funkce šéfové jich obnáší víc než předtím.

Amber nevěděla jen o málo věcech, které se ve Funnlandu děly. V místnosti bylo plno lidí, jejichž drobnými problémy se ani zabývat nechtěla. Třeba taková Jackie Jacobsová. Kdykoli jí zazvonil telefon, okamžitě přestala pracovat, ale na druhou stranu ze sebe občas vychrlila proud nárážek, kterými udržovala ostatní v pozoru. Blessed Ongomová, křestním jménem doslova Obdařená, zase každý den poslední přicházela a první odcházela, ale neflákala se a ve srovnání se spoustou ostatních uměla zabrat. Pak tu byl samozřejmě Mojžíš se svým žaludkem jako ze železa. Díky němu mu nedělalo problémy uklidit nejrůznější pozůstatky po zákaznících. Slabší povahy by se v podobných situacích hroutily.

Místnost byla narvaná. Společná přestávka se stala rituálem a každý dělal, co bylo v jeho silách, aby ji nepropásl. Platilo to i pro nováčky a lidi, kteří skoro neuměli anglicky, takže komunikovali jenom úsměvy a posunky. Noc strávená uklízením pozůstatků zábavy druhých lidí bývá ubíjející, toho si byla Amber dobře vědoma. Když na to pomůže posezení s ostatními a koblíhy s čerstvě prošlou dobou spotřeby, nemá s tím problém a nebude z toho dělat vědu. Hlavně aby se všechno stihlo do konce směny, do šesti ráno. Když všechno klapalo, Amber neřešila, jak zaměstnanci zacházejí s časem. Suzanne Oddieová ani ostatní členové správné rady určitě nevyskočí uprostřed noci se stopkami a tabulkami. Mnohem radši budou spokojeně oddychovat zavrtaním v saténovém povlečení. To je naopak výhoda pozdních nočních hodin: když je práce v pořádku, nikdo se nestará o to, kdo ji dělá, ani jak to chodí.

Mojžíšovi ztuhly rysy a v očích se mu objevily pochyby. Amber totiž změnila směr a zamířila k jeho stolu. Určitě si myslí, že mu konečně jdu vynadat, došlo Amber. Sice se známe roky, ale od té doby, co mě povýšili, na mě – a nejen on, nýbrž všichni – kouká podezřívavýma očima. Usmála se na něj. Mojžíš ztuhl ještě víc. Amber se usmívala dál, i když se cítila dotčená. „Všechno je v pohodě, neboj,“ prohodila z dálky, aby ho uklidnila. „Něco pro tebe mám.“

Došla k jeho stolu, z kabely vytáhla kartu a podala mu ji. „Dneska třídím ztráty a nálezy,“ dodala na vysvětlenou. „Tipla bych, že je na ní kredit tak za dvacet dolarů. Napadlo mě, že bys třeba chtěl zavolat babičce.“

Mojžíš konečně odhodil podezřívavý výraz. Nahradila ho upřímná, vřelá radost. Jeho babička bydlí v Castries a poslední dobou jí neslouží zdraví. Její život možná už nebude mít dlouhého trvání. Amber věděla, že Mojžíš by nikdy nedal dohromady peníze na letenku, aby mohl na pohřeb, proto doufala, že by mu pomohlo, kdyby alespoň mohl babičce zavolat a rozloučit se. „Díky, Amber,“ poděkoval jí s rozzářenou tváří a pusou od ucha k uchu. „Díky moc, jsi skvělá.“

Amber zavrtěla hlavou a mlaskla. „Ale, prosím tě,“ namítla. „Vždyť o nic nejde,“ dodala a šla dál. Ona i všichni ostatní však věděli, že to není pravda. Její předchůdkyně nakládala se ztrátami a nálezy jako s osobními prémii. Amber by to nedokázala. Tolik peněz jako teď v životě nevydělávala, takže by si připadala jako hrozná mrcha, kdyby si nechávala věci, které můžou pomoci druhým. Jak by ne, když v parku pracovali za minimální mzdu. Nepovažovala je pouze za podřízené, vždyť byli sousedé. A kamarádi. Kdyby se jich v práci strani-la, mimo práci by jí opláceli stejnou mincí. Náramek věnovala Julii Kirkleesové, hubeňounké osmnáctileté slečně s gotickým líčením, a šla k pultu. Bohužel tušila, že Julie černými líčidly maskuje monokly.

Z várnice si natočila hrnek horkého čaje a hodila do něj dva cukry. Zadívávala se na lednici s prosklenými dveřmi, za nimiž byly vystavené vrchovaté talíře. Práci jí sice komplikuje spousta věcí, ale velkým plusem jsou prakticky nekonečné zásoby zbylého jídla z bufetu. Nedivila by se, kdyby řada zaměstnanců nejedla nic jiného než okoralé hamburgery, vlažné párky, klobásy, studené hranolky; kdyby se jediným zdrojem ovoce a zeleniny stávala rajská polévka z plechovky a jablečné řezy.

Vlastně ani neměla hlad. Jen chtěla prodloužit dobu mezi účetnictvím a jediným úklidem, který si nechala, protože nevěřila, že by to kdokoli jiný dělal dostatečně dobře. Pohledem přejížděla po talířích koláčků, obrovských dezertů s napůl roztátou čokoládou. Za sebou zaslechla Blessed při jedné z mnoha jejích tirád. Netajila se africkou pohoršeností.

„Tak ti nevím,“ zaslechla. „Co si vlastně myslíš? A ti jejich kamarádi? Nepřipadá ti, že se chovají jako zvířata?“

Amber si vybrala sendvič se salátem a šunkou s jednodenní prošlou lhůtou. Už ví, že uprostřed bude houska rozbředlá, kůrka naopak bude tvrdá jako beton, ale nic moc jiného na výběr není a na sladké chuť nemá.

„Co se stalo?“ zeptala se a otočila se k jejímu stolu.

Jackie dopila kávu. „Blessed našla další hovno,“ hlesla.

„Cože?“ užasla Amber. Posadila se a začala rozbalovat sendvič. „Cože? Na autíčcích?“

Blessed přikývla a ušklíbala se. „Jo, na sedadle. Nechápu, jak to dělají. Vždyť si na to musí stáhnout kalhoty a dřepnout si, ne?“

Jackie se zamyslela. „Myslíš, že to dělají při jízdě?“

„To mě mrzí, Blessed,“ ozvala se Amber. „Zvládáš to? Nemám ti...?“

„Ne,“ namítna Blessed. „Mojžíš se o to postaral. Naštěstí. Ale díky, jsi hodná.“

„Ještěže máme Mojžíše,“ přidala se Jackie. U ruky měla položený telefon. Příklad se zničehonic probudil k životu a začal poskakovat po stole.

Tadeusz sebou trhnul. „Panebože,“ vyjekl. Právě si dával svých oblíbených dvacet. „Zbláznila ses? Je půl třetí ráno. Kdo ti v tuhle dobu volá, prosím tě? Ty fakt nikdy nemáš dost.“

Jackie se ušklíbala a odfrkla si. „Závidíš, co?“ Podívala se na displej a zbledla. „Sakra. Do háje.“

Amber si ukousla sendvič. Je teplý a rozbředlý. Svým způsobem jí to vyhovuje. „Co se děje?“

Jackie jí podala telefon. Tadeusz jí nakouknul přes rameno a přečetl text. *Kde jsi? Na tohle nemáš právo. Zavolej!*

„Jede po tobě, co?“ rýpl si.

„Spíš mu přeskočilo,“ odpověděla Jackie otráveně.

Tadeusz se zatvářil, jako by tím v jeho očích stoupla. „Po tobě jde stalker?“

Jackie prudce zvedla pohled od displeje. „Co je, Tade? Podle tebe to zvyšuje moji hodnotu na trhu?“

Tadeusz pokrčil rameny. Jeho vychrtlá a skoro až vlčí postava ho dovedla k tomu, že se nechává zlákat i druhořadými udičkami, aby vůbec měl šanci. Zato Blessed se zatvářila ustaraně. „Co je to za chlapa?“

„Prostě... takový ubožák. Dvakrát jsem si s ním vyšla, nic víc.“

Kromě jiného, pomyslela si Amber dobromyslně. Nahlas nic neřekla a po stole poslala telefon zpátky. Dávno se naučila lidi nehodnotit, rozhodně ne nahlas.

„Nebudeš mu odpovídat, že ne?“ ujistila se Blessed. „Rozhodně bys neměla, Jackie.“

Jackie zavrtěla hlavou. „Ani omylem. Nevím, co mě to napadlo. Nejdřív jsem mu chtěla zvednout náladu, ale už mě to přešlo. Je to pěkněj pitomec. Na druhou schůzku jsem šla jen proto, že mi ho bylo líto, protože na prvním rande nebodoval.“

„Jackie!“ okřikla ji Blessed. Podobné hovory nesnášela, přesto si vždycky sedla k Jackiinu stolu. „Nesmíš mu odepsat, to prostě nejde. Dávej na sebe pozor. Určitě víš, že pár ženských už takhle přišlo o život. Víš to, že jo? Fakt na sebe dávej bacha.“

„Neblázni,“ ohradila se Jackie. „Tohle není sériový vrah, jenom zamindrákovanéj ubožák.“

„Nedělej si z toho srandu,“ varovala ji Blessed. „Ve Whitmouthu jenom letos přišly o život dvě holky, navíc skoro v centru. Kromě toho o tom chlapovi nic nevíš. Sama říkáš, že ho prakticky neznáš.“

„Nedělám si z toho srandu,“ uklidňovala ji Jackie. „Promiň, Blessed.“

Blessed zavrtěla hlavou. „To ti teda radím. Nechápu, jak to někdo může brát na lehkou váhu.“

„Nejspíš nebyly odsud,“ odtušil Tadeusz. „Je to jasný jako facka.“

„Fakt si to myslíš?“ zděsila se Blessed. „To je strašný.“

„Nesmysl, je to pravda,“ trval Tadeusz na svém. „Ty holky tu nikdo neznal, takže se nepočítají.“

„Přece jsou taky *lidi*,“ bránila je Blessed.

„To sice jo,“ přidala se k ní Jackie napůl, „ale nepatří k nám. Kdyby byly od nás, vyděsilo by nás to k smrti a nepáchli bychom na krok. Díkybohu, že byly někde od pryč, fakt.“

Blessed zdrceně zavrtěla hlavou. „Místo srdce máš kus ledu,“ hlesla.

„Ne, jenom jsem realista,“ bránila se Jackie.

„Jak dlouho to vlastně trvá?“ zeptala se Blessed. „Myslím ten chlap...“

Jackie si povzdychla a položila telefon na stůl. „Ach jo, já nevím. Celou věčnost. Co myslíš, Amber? Půl roku?“

„Nemám tušení,“ odpověděla jí Amber. „Proč se ptáš zrovna mě?“

Amber měla pocit, jako by Jackie uštěpačně našpulila pusou. „Přece je tvůj kámoš, ne?“

To byla pro Amber novinka. „Můj kámoš?“

„Jasně. Jmenuje se Martin Bagshawe.“

Jméno jí někoho matně připomínalo, ale nedokázala ho přiřadit k žádné tváři. Amber zavrtěla hlavou a nakrabatila obočí. „Kdo to má být?“

„Byl u Vica na narozkách.“

„U Vica? Na narozeninách? To je pěkných pár měsíců.“

„Hm, no právě.“

Amber znovu zavrtěla hlavou. Z Vicových narozenin si toho moc nepamatuje. Nesledovala, co dělali ostatní.

„Říkala jsem ti o něm,“ trvala Jackie na svém. „A teď se ho nemůžu zbavit. Nechápu, kde Vic přišel k takovému bezva kámošovi.“

Amber se ve vzpomínkách vrátila na oslavu. Byla to sobota, v Cross Keys. Nešlo o nic velkého, spíš jen běžný kamarádký potlach. Vic byl v dobrém rozpoložení, celý večer ji objímal kolem ramen, popíjel Jacka Danielse a colu, a když si nechala nalít třetí skleničku suchého bílého, nic nekomentoval. Dobře se bavila, bylo to fajn. Matně se začala rozpomínat i na Jackie, jak se pozdě v noci omotávala kolem nějakého chlápka. Byla to taková nevýrazná drobná postava v bundě, pokud se dobře pamatuje. V bundě v sobotu večer? Jackie musela být úplně mimo, když jí to nepřipadalo divné. Asi to přepískla s pivem.

„Hele, Jackie, na Vica nic neházej. V Cross Keys těžko někomu nařídíš, aby si laskavě šel po svých, nemyslíš? Když tam chodí, tak tam chodí.“

„Tak to nebylo,“ namítla Jackie. „Tvrdil, že Vic je...“

Amber si nemohla pomoci a otráveně se ušklíbala. „Copak tebe nenapadlo, aby ses na něj zeptala Vica?“

„No, kdyby mě předtím někdo *varoval*...“

„Kdyby ses *zeptala*, možná bychom to udělali. Co když Vic ani

neví, jak se jmenuje? Třeba je to jeden z těch hospodských otravů, kterých se za boha nezbavíš.“

„Právě na to narážím,“ zlobila se Blessed. „Musíš na sebe dávat pozor. Nemůžeš se jen tak bavit s nějakým... hospodským týpkem.“

Jackie po ní sekla pohledem. „No jo, drahá Blessed, jenže kostel není moje parketa, víš? Každopádně díky. Prostě to teďka je takhle, no. Panebože, začala jsem se s ním bavit jenom z lítosti, z ničeho jiného.“

„To jsi celá ty, máš měkké srdce,“ prohodil Tadeusz.

„No a?“ ohradila se Jackie. „Všichni nemůžeme mít štěstí jako Amber. Jen ona se může těšit domů na láskyplného a miloučkého Vica.“

„Měla bys to nahlásit na policii,“ přisadila si Blessed. „Opravdu. Jestli tě ten chlap otravuje.“

Jackie se zasmála. „No, to určitě.“

„Myslím to vážně. Jestli ti to dělá starosti, měla by sis říct na policii o pomoc.“

Amber nezřídka byla zaskočená tím, že právě žena, která první dvě třetiny života strávila v Ugandě, neochvějně věří autoritám. To by do ní ze všech lidí, které zná, nikdy neřekla. Blessed se vynořila ze subsaharského pekla s morálními zásadami, jimiž teď zahanbuje své sousedy. Ostatní se bavili dál. Amber si vzpomněla na poslední dárek a zanořila ruku do kabely. Naklonila se k Blessed a tiše řekla: „Tohle jsem našla ve ztrátách a nálezech.“ Div ne se zbožnou úctou jí podala MP3.

„Co je to?“ zeptala se Blessed. „Já jsem nic takového neztratila. Určitě.“

„Přehrávač MP3,“ odpověděla Amber. „Říkala jsem si, že by se líbil Benedickovi. Škoda že to není iPod, ale nevádí, používá se podobně.“

„Opravdu?“ užasla Blessed. Amber ji vyvedla z míry. „To ale musí stát plno peněz, ne?“

Amber jako vždycky jen pokrčila rameny. Moc dobře totiž věděla, že Blessed jako svobodná matka to má těžké a že její syn

postrádá řadu věcí, které ostatní děti považují za samozřejmost. „Nejspíš ne, těžko říct. Koukni, jsou tam nějaké písničky. Aspoň bude mít něco do začátku.“

„No...“ Blessed se na ni podívala s očima plnýma slz. „Nevím, co na to říct,“ zašeptala.

„Neříkej nic,“ doporučila jí Amber. „Prostě si to vezmi.“

„Proč si nevyměníš telefon?“ zeptal se Tadeusz, natáhl se pro Jackiin mobil a začal projíždět menu.

„Co myslíš?“ odsekla Jackie. „Třeba proto, že si ho nemůžu dovolit?“

„Aha,“ hlesl Tadeusz. Tomu, že si někdo nemůže něco dovolit, rozuměli všichni. Kdyby měli na vybranou, rozhodně by po nocích nechodili uklízet nepořádek po jiných lidech. Tadeusz stiskl *Odpovědět* a začal psát.

„Co to děláš?“ zděsila se Blessed. „Tadeuszi, nech toho!“

Tadeusz psal dál.

„Nech toho, rozumíš? Když mu odpovíš, bude si myslet, že spolu mají vztah. Jackie ho musí ignorovat. Jinak to nejde.“

„Neboj,“ namítl Tadeusz, zvedl hlavu a pousmál se na ni.

„Vrať mi ho,“ naléhala Jackie.

Tadeusz stiskl *Odeslat* a vrátil telefon Jackie.

„Sakra,“ zaklela Jackie. „Cos mu napsal?“

Mačkala tlačítka a procházela složku *Odeslaná pošta*. Otevřela zprávu a rozesmála se.

„Co tam je? Co napsal?“ vyzvíдалa Blessed zvědavě.

„Vaše zpráva nemohla být odeslána, protože číslo bylo odpojeno. Páni, jsi génius. Fakt génius.“

Tadeusz se odsunul od stolu, opřel se a spokojeně si založil paže na prsou.

Telefon se znovu rozvibroval. Jackie přečetla zprávu nahlas: „Test.“ Začala psát odpověď.

Amber se podívala na hodinky. Skoro tři. Do rozednění je čeká spousta práce. „Pojďte do práce,“ pobídla ostatní. Sama rovnou vstala, aby viděli, že to myslí vážně. „Čas běží jako o závod. Musíme sebou mrsknout, nebo tu budeme trčet celou noc.“

Všichni postupně zareagovali a dali se do pohybu. Mojžíš u okna si ostentativně začal balit cigaretu, aby si ji venku mohl vykouřit. Ostatní vstali. Tadeusz má dneska službu v kavárně. Posbíral hrnečky ze stolů a zamířil do kuchyně k odpadkovým košům.

„Tak jo,“ pronesla Jackie. „Konec válení, bando.“

3

JE MRTVÁ. ANI K NÍ NEMUSÍ CHODIT, vidí to odsud. Je mrtvá do morku kostí, není v ní života, ani co by se za nehet vešlo. Vypadá jako hadrová panna. Má na sobě pruhovaný upnutý top a přiléhavou sukni. Oba kusy oblečení má srolované kolem pasu a její přetékaající prsa a bílá stehna se rýsují v zrcadlech a mizejí, mizejí, mizejí v nekonečnu.

Amber se nedívá přímo na mrtvé tělo. Ani u něj není blízko. Zrcadlové bludiště pulíruje tak často, že jeho figly a nástrahy zná dokonale. Moc dobře ví, že člověku, který právě vešel, může připadat, že postava na druhém konci bludiště stojí přímo před ním.

V případě té mrtvé holky spíš napůl leží. Hlavu a ramena má totiž opřené o stěnu.

Pevně se chytila zárubní dveří a snažila se popadnout dech. Sakra, prolétlo jí myslí. Proč jsem ji musela najít zrovna já?

Bude jí nejvýš sedmnáct. Skvrnitá tvář – s napůl otevřenou pusou, jako by se chtěla naposledy nadechnout – totiž kolem čelistí ještě neztratila klasické dětské rysy. Má světlé vlasy, naondulované a načechrané. Velké kruhy v uších. Oči si opticky zvětšila stíny v elektrizující modré. Podle toho množství na líčení padlo půl krabičky. Třpytivý gel zdobí odhalený dekolt. Kozačky s vysokou podrážkou vypadají na nablýskané podlaze a v zrcadlech víc než divně.

Určitě byla ve Stardust, napadlo Amber. Je sobota. Dneska tam je party na motivy sedmdesátých let.

Udělal se jí zle. Ohlédla se ven pootevřenými dveřmi. Nikde nikdo. Jako by její kolegové zničehonic zmizeli z povrchu zemského.

Vešla dovnitř a zamkla dveře, aby ven nevycházelo světlo. Nechtěla, aby tu dívku zahlédli ostatní. Teď ne. Nejdřív musí počkat, až ji přejde šok a zase bude moct nasadit svoji masku.

Ještěže nosím gumové rukavice, pomyslela si, i když si sama uvědomila, že to nehraje roli. Tuhle atrakci uklízí tři roky, noc co noc. Mohla si dávat sebevětší pozor, ale její otisky prstů tu stejně budou všude. Natož otisky prstů návštěvníků, kteří tu prošli od včerejšího večera. Obsluha u dveří sice lidem rozdává jednorázové gumové rukavice, aby na zrcadla nedělali otisky, jenže nikoho nemůže nutit, aby si je natáhl. Kromě toho není v jejich silách, aby zrcadlové bludiště hlídali čtyřiaadvacet hodin denně.

Země Nekonečno je jediná atrakce, kterou Amber od svého povýšení pořád uklízí. Zrcadlové bludiště totiž nikdo nemá rád, jako by se všichni báli, že se v něm ztratí a už nikdy nenajdou cestu ven, nebo že zrcadla jsou prodchnutá duchy. Když bludiště uklízel jiní, snažili se to mít rychle za sebou, i když právě tady je třeba postupovat až s autistickou metodičností. Šmouhy zůstaly, což byl problém, protože jediná šmouha se v zrcadlovém bludišti rozprostře do nekonečna a pak se původní šmouha dost těžko hledá. Právě proto ta metodičnost. Zpravidla pak musí jít zpátky otisk po otisku, zrcadlo za zrcadlem. Amber už dávno pochopila, že nejjednodušší bude, když bude bludiště uklízet sama. Teď si však toužebně přála, aby se rozhodla jinak.

Dívka má zelené oči stejně jako ona. Kabelka z imitace krokodýlí kůže spadla na zem a vysypaly se z ní bolestné pozůstatky jejích plánů a opečovávaných nadějí. Rtěnka, lahvička JLo, růžový mobil s kovovým přívěskem ve tvaru lodičky na vysokém podpatku... Živé vyjádření její identity, které se tváří v tvář skleněnému pohledu své majitelky proměnilo v nicotu.

Nikde ani kapka krve. Pouze výmluvné otisky prstů na krku. Tenhle rok je už třetí, napadlo ji. To nemůže být náhoda. Dvě ještě jsou náhoda, tři jsou... ach jo, chudinko nebohá.

Amber byla zmrzlá na kost, ačkoli noc byla teplá. Pomaličku postupovala vpřed, sunula nohu za nohou jako stará žena a jednou rukou se přidržovala zrcadel. Popošla o další krok. V jejím zorném poli se objevil nový odraz: milion mrtvol v nekonečně velkém prostoru.

Zničehonic spatřila i sebe. Je bílá jako stěna, má vytřeštěné oči a pevně sevřené rty do tenké čárky. Stojí nad tělem jako lady Macbeth.

Cos chtěla udělat? Dotknout se jí?

Ta představa ji přišpendlila na místě. Na co myslela? Šok ji proměnil v instinktivně se pohybující bytost, v automatického robota. Zapomněla, co má udělat.

Co to vyvádíš? Nesmíš se do toho zaplést. Za žádnou cenu. Jsi anonymní a tak to i musíš zůstat. Jestli do toho budeš strkat nos, dojde na tebe. Dojde jim, kdo jsi. A až to zjistí...

Vnímá, že se v ní začíná probouzet panika. Už cítí to nervózní chvění, chce se jí zvracet. Tyhle pocity důvěrně zná, vždycky se tetelí těsně pod povrchem. Musí se rozhodnout, a fofrem.

Já ji prostě najít nemůžu.

Začala couvat. Pomalu se blížila ke vchodu.

Mrtvá dívka zírala do nekonečna. Do Amber vletěl vztek. Jdi k čertu, zaklela v duchu. Proč ses musela nechat zabít zrovna tady? Co tu vlastně děláš? Je dávno po zavírací době. Park je několik hodin zavřený.

Došlo jí, na co myslí, a vyrazila ze sebe štekavý, ironický smích.

„Ksakra,“ zaklela nahlas. „Co mám, proboha, dělat?“

Jdi pro pomoc. Udělej to, co by udělal každý. Utíkej ven a chovej se přesně tak, jak se cítíš: v šoku a vyděšená. Nikdo se tě na nic nebude ptát. Někdo tady ve městě zabíjí mladé holky, což neznamená, že se hned všichni musejí dozvědět, co jsi zač.

Jenže tě budou fotit. Sama víš, co novináři dokážou. Udělají cokoli, aby měli o čem psát. A když nemají dost faktů, detaily si domyslí sami. V novinách budeš jako ta, co našla mrtvolu.

To nemůžu.

Někdo se pokusil otevřít. Marné pohyby kliky ji vyděsily k smrti. Slyší Jackie a Mojžíše. Jackie plácá páté přes deváté a flirtuje, Mojžíš odpovídá jednoslabičně, přesto v jeho hlasu slyší úsměv.

„Vždycky je tady,“ řekla Jackie. „Po přestávce chodí rovnou sem. Amber? Jsi tam? Je zamčeno!“

Amber zatajila dech. Najednou se bála, že by ji mohlo prozradit i dýchání. Panebože, co budu dělat? Musím odtud vypadnout.

„Nevadí,“ řekla Jackie. „Zkusíme zadní vchod. Třeba si dala pauzu.“

„Tak jo,“ souhlasil Mojžíš.

A je to. Není úniku. Slyší jejich kroky. Scházejí po schodech a pokračují ke stezce, která vede ke služebnímu vchodu. Dostanou se tam tak za dvě minuty. Nestihne utéct, teď už nezatluče, že tělo viděla.

Narovnala se, překročila nehybné nohy dívky a rozběhla se k nouzovému východu za černým závěsem. Nejlepší bude, když ji najdou venku na schodech, na čerstvém vzduchu, jak zvrací.

9 HODIN

Dveře do ložnice rodičů jsou dokořán a nad chodbou v prvním patře se vznáší syrový pach nemyté kůže a ložního povlečení. Připomíná jí metan. Matka ještě spí, vidí její beztvaré tělo pod šedou dekou. Stojí mezi dveřmi a zkusmo zavolá: „Mami?“

Matka neodpovídá, ale zahlédne sotva znatelný pohyb v ohybech paže na dece. Podle něj pozná, že je matka vzhůru.

„Mami?“

Lorraine Walkerová si otráveně povzdychne a přetočí se na záda. Připadá si uvězněná jako želva otočená krunýřem dolů. Naštvaně se podívá na dceru. „Co je?“

Má chraplavý, udýchaný, neurčitý hlas, protože si ještě nenasadila zuby. Venku je už pořádné vedro, i když ještě není ani deset. Sto šedesát kilogramů ji pod dekou co nevidět udusí. Jade si všimla, že matka má na sobě sváteční noční košili z česaného nylonu. Dosahuje jí ke kolenům, jsou na ní květinové vzory a je tak velká, že by mohla sloužit jako přehoz přes křeslo. Mámě v ní vyniká bledá pokožka. Zpoza vrstev tuku jí vykukují lokty.

„Nemáme nic k snídani.“

„Proboha.“ Lorraine se zdvihla na předloktí. Jade se zadívala na matčinu roztékající se tvář. Nehnusí se jí, má od ní odstup. „Řekni tátovi.“

Jo, bezva, to pomůže.

Jade se otočila a sešla ze schodů. Prokličkovala chodbou v přízemí. Odnepaměti tráví čas doma hlavně tím, že chodí z jednoho

místa na druhé. Její otec o sobě hrdě prohlašuje, že obchoduje se sběrnými surovinami, ale ve skutečnosti křečkuje nepořádek, který jiní lidé vyhodili. Spousta odpadků si našla cestu až k nim domů, protože se táta bojí, že někdo jednou zatouží po jeho sbírce poklic od kol a pantech, rzi a gumách stejně intenzivně jako on.

V kuchyni rozpačitě hledala cokoli, čím by zahнала hlad. Jenže ve skříňkách nic není. Šest prázdných krabic od cereálií, plastový obal od toastového chleba, skoro tři čtvrtě litru zkaženého, sraženého mlíka.

Uvědomila si, že než si toho někdo všimne a nějak s tím naloží, klidně může být večer. Matka je sice jako koule, přesto klidně vydrží celý den bez jediného sousta. Oba rodiče se oddávají dietě z Nescafé a tabáku na balení cigaret a občas to proloží králíkem, když se nějaký chytí do oka. Máma by ze svých rezerv nějakou dobu vyžila, přemítala Jade. Nad tím ale nemá cenu přemýšlet, tak soudná máma není.

Slyšela tátu na dvoře. Klel a do něčeho bušil. Ten má zase náladu. Ne, teď za ním rozhodně nepůjdu. Zase bych skončila s rozseknutým rtem a hlad bych měla pořádk.

Všimla si, že na opěradle židle visí tátova bunda. Páni, venku musí být pořádné vedro, když si ji sundal. Bez bundy ho nikdy nevidá. Kolikrát ho ani nezaslechne a stejně ví, že už přišel. Poznává to podle pachu tabáku, potu a prasečích výkalů, které se vsákle do vláken bundy. Vykoukla na dvůr, aby se ujistila, že táta skutečně je tak daleko, jak se podle zvuků zdá, pak po špičkách doťapkala k bundě a strčila ruku do kapsy. Nahmatala plechovku tabáku, neforemné kusy kovu a kapesní nůž. Pak taky – jo! Prsty sevřela kolem důvěrně známé mince. Dvacet pencí. Stiskla ji v teplé dlani. Dvacet pencí. Táta určitě neví, že ji má v kapse. Stačí na Kit Kat. Možná i na Mars. Není to nic moc, ale když bude jíst pomalu, mohla by jí na dnešek vystačit.

4

„PROTOŽE JSEM TO ŘEKL,“ rozhodl Jim.

Tohle ti brzy skončí, pomyslela si Kirsty. Za čtrnáct měsíců se oficiálně stane dospívající.

„Protože jsi to řekl? To myslíš vážně?“ ušklíbla se Sophie. „Lepší důvod nevymyslíš?“

Z toasteru vyskočily plátky chleba. Kirsty do něj vložila další dva a teplé krajíčky namazala margarínem s olivovým olejem. Ach jo, kéž bychom měli toaster na čtyři chleby, povzdychla si. Když to sečtu, tak během manželství jsem na toasty čekala dohromady zhruba tři týdny.

Jim odložil *Tribune* a posunul si brýle nad čelo. V poslední době se konečně smířil s tím, že se nestane zázrak a linie vlasů se mu neposune blíž k čelu, proto se rozhodl, že se nechá ostříhat na ultrakrátko. Kirsty se to líbí. Sice vypadá trochu jako metrosexuál, ale zase na něm víc vynikají lícní kosti, vypadá hubenější a má větší šmrnc. Navíc mě baví, že se mi manžel ještě po třinácti letech líbí, dodala pro sebe. Usmála se a odnesla toasty na stůl. Stejně si ty vlasy bude muset nechat zase narůst, zvláště jestli postoupí do druhého výběrového kola. Ve světě financí se takhle krátké vlasy nenosí.

„Vypadá to děsně,“ ohradil se Jim. „I malé holky s propíchnutýma ušima vypadají hrozně. Za žádnou cenu nedovolím, abys šla na střední školu v náušnicích.“

„Proboha, proč?“ zaúpěla znovu a dodala: „Nejsem malá.“

„Prostě proto.“

„Mamka má propíchnuté uši od malička!“ bránila se Sophie.

Jim sekl po manželce pohledem. Nepřeháněj to s těmi informacemi, varuje ji. Proč jsi jí to říkala?

„Maminka je krásná žena,“ navázal otec, „ale věř mi, že taková je díky svému vzdělání, ne kvůli náušnicím. Chceš skončit na sociálce?“

Z toasteru vyskočily další chleby. Kirsty šla pro ně. No jo, můžou za to náušnice, nic jiného.

Luke odtrhl pohled od Nintenda. Pohled vzdaluje od displeje pouze tehdy, když vycítí příležitost k nějaké zlotřilosti. „My jsme snobi?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Jim rozhodně. „Proč se ptáš?“

„No...“ Podrbal se na hlavě. Panebože, snad zase nemá vši, lekla se Kirsty. Musela bych mu vyholit hlavu. Vypadal by stejně jako táta. „Je toho víc.“

„Například?“

Luke dloubl do toastu. „Protože jíme toasty se semínky,“ pronesl.

„To snad dělají všichni obyvatelé východní Evropy, ne?“ namítl Jim.

„Taky nikdy nechodíme k McDonaldovi,“ vyčetl mu Luke.

„Nechci, abyste skončili s cukrovkou a poškozenými kyčlemi. Kromě toho šetříme. Luku, laskavě si vezmi nůž, ano? Neokusuj tu kůrku jako králík.“

Sophie si prohlédla svůj odraz na zadní straně lžice a pohodila hlavou. Dospívání je už jen kousek.

„Sněž ty toasty,“ pobídla ji Kirsty. „Co na ně chceš? Marmeládu, nebo Marmite?“

„Nutelu.“

Kirsty si nad hlavami dětí vyměnila s Jimem výmluvný pohled.

„Já vím,“ zalkala Sophie. „Šetříme. Můžete mi laskavě říct, jak dlouho to ještě bude trvat?“

Jim se na zlomek vteřiny odmlčel a pak odpověděl: „Dokud neseženu práci. No tak, neblázněte. Heleďte, mrskněte sebou, čas letí.“

Ozvala se stejná odpověď jako vždycky: „Ach jo, tati.“

Jim vstal. „Chce někdo odvézt? Myslím to vážně. Dneska nemám náladu na nesmysly, čeká mě plno práce.“

Na nesmysly? pomyslela si Kirsty. V době, kdy jsme se poznali, bys řekl blbosti. Rodičovství nás změnilo v citlivky.

„Ještě nejsem hotová,“ namítla Sophie.

Jim se na ni podíval. „Bud' se najíš v autě, nebo půjdeš pěšky. Vyber si.“

„Stejně nechápu, proč musím na ten pitomý letní tábor,“ protestovala Sophie. „Prázdniny jsou od slova prázdno, ne?“

„Jistě,“ přikývl Jim. „Bohužel zbytek světa musí fungovat i v době, kdy ty nechodíš do školy.“

„Říkali jsme si, že se víc zabavíš, než kdybys měla být celý den zavřená u sebe v pokoji,“ přidala se Kirsty.

„Mamka s námi vždycky bývala o prázdninách doma,“ namítla Sophie. „Nechápu, proč tu s námi nemůžeš být místo ní ty. Přece nemáš...“

Všimla si matčina pohledu. Zahlédla v něm varování a větu nedopověděla. Vstala od stolu a šourala se pro tenisky. Kirsty si všimla, že jí z námořnicky modrých ponožek koukají palce. Musím koupit nové, připomněla si. Ze všeho vyrostou. Skočím do Primarku. Možná je docela dobře, že se jí na tábor nechce. Když se totiž situace nezlepší, na žádný další nepojede a za rok touhle dobou navíc pomaže na brigádu.

Podívala se na Jima a s nemalou úlevou sledovala, jak Sophiiu bezohlednost smetl ze stolu. Poslední dobou nikdy nevěděla, na čem s ním je. Někdy stačilo neuvážené slovíčko, předpoklad, že manžel bude k dispozici, protože nic jiného stejně nemá, a už se rozjel začarovaný kruh. Jim o sobě začal pochybovat a s hledáním práce byl na několik dní šmytec. Dělá, co může, připomněla si, ale je to těžké pro nás všechny. Na to on někdy zapo-

míná. Jsem k smrti vyděšená, že jsem živitelka rodiny, ale s ním se o tom nemůžu bavit. Kdykoli se o to pokusím, vyzní to jako výčitka.

Jim vložil složku do kufríku a šel ženu políbit na rozloučenou. Je ráda, že shánění nové práce pořád bere jako práci. Cítí, že obavy budou na místě až ve chvíli, když si ráno nesvlékne pyžamo.

„Promiň,“ řekl a ukázal na nepoklizený stůl. „Udělám to, až se vrátím.“

S Kirsty jeho pokorná slova pořádně zamávala. Oběma vadilo, že si vzal na bedra domácnost, i když to bylo rozumné řešení. „To je v pohodě,“ mávla rukou. „Dneska odcházím až v jedenáct.“

Jim si přehodil tašku přes rameno. „Co tě vlastně dneska čeká?“

„Tiskovka. Objevilo se nějaké nové politické hnutí. Jsou to stoupenci autoritářského režimu, strana za nezávislost nevím čeho.“

„Zní to absurdně.“

„Je to jednoduché jako facka.“

Jim se rozesmál. „Když člověk neví, pomáhá sranda, co?“

„Tak zní první pravidlo novináře.“

Rozhostilo se další miniaturní nepříjemné ticho. Kirsty se ho nechtěla ptát, jaké má plány on. Od chvíle, co ho propustili z práce pro nadbytečnost, bývaly jeho dny jeden jako druhý a nic se na tom neměnilo. Procházel inzeráty, pil kafe a odpoledne dělal domácí práce. Oba už byli z toho koloběhu zdeptaní. Kirsty navíc věděla, jak by jí bylo, kdyby se ocitla na jeho místě. Svoji práci miluje. Její práce tvoří její já. Pouhá představa, že by se jí už nikdy nemohla věnovat, ji zahlcuje hlubokou a bolestnou melancholií.

„Jak si ta strana říká?“

„Armáda nové morálky.“

Jim se znovu zasmál. Natáhl se pro hrnek a dopil čaj. „Panebože. Děti, jdeme!“

„Dneska bych se měla vrátit brzy,“ ozvala se Kirsty. „Ani nebudu muset vymýšlet vtípky. Musím jen přepsat prohlášení.“

„Nikdy jsem o té straně neslyšel.“

„Tos ani nemohl, je nová. Znáš Daru Gibsona? Využil příležitosti, aby se zviditelnil.“

„Cože? To je ten chlápek, jak přispívá na charitu?“

Kirsty přikývla. Dara Gibson je milionář. Vypracoval se sám. Poslední dobou se ocitl v povědomí veřejnosti tím, že okatě přispěl na léčbu rakoviny, na zvířata, ekologii a děti v nouzi. Vsadil na témata, která s lidmi cvičí, a ani jeden dar nevěnoval anonymně.

„Hmm,“ zamyslel se Jim. „Hned mi mělo dojít, že si dláždí cestu.“

„Každý si ji někam dláždíme.“

5

AMBER PŘIVEZL DOMŮ v policejním autě mladý pohledný policista. Vysadil ji z auta krátce před jedenáctou. Byla úplně vyčerpaná, špinavá, na dně. Jakmile však zahlédla dveře svého domu, jako vždycky se jí udělalo líp. Ten pohled jí pokaždé zlepšil náladu. Dveře byly totiž první věcí, kterou po pořízení domu koupili. Vybrali bytelné panelové dveře z masivního dřeva. Ta skleněná hrůza vyztužená dráty, která se běžně dávala do obecních bytů, okamžitě letěla na skládku. Nové dveře pro ni znamenaly strašně moc: pevnost, nezávislost, utváření jejího místa na světě. Každý den – dokonce i dneska – láskyplně pohladila královskou modř s lesklým povrchem a teprve pak zasunula klíč do zámku.

Amber doufala, že Vic bude vzhůru. Otevřela dveře a vdechla vůni pot-pourri na stolku v hale. Projelo jí zklamání, protože v domě vládlo ticho. Nakoukla do obývacího pokoje a automaticky vyhodnotila situaci. Nikde nikdo, světla zhasnutá, místnost uklizená. Pohovka je na svém místě, ratanový konferenční stolek se skleněnou deskou zeje prázdnotou, jsou na něm pouze dva podnosy, které tam mají stálé místo. Papíry jsou vzorně složené v polici na časopisy. Kobereček u pohovky je vyluxovaný, obrázky visí hezky rovně, televize na stěně je úplně vypnutá, není pouze na stand-by. Všechno je tak, jak by mělo být. Chybí pouze Vic. „Ahoj!“ zvolala.

Ze zadní části domu se ozvalo tlumené sborové zaštěkání. Aha, psi jsou pořád na zahradě. Nejspíš tam zase zůstali celou

noc. Vic to nedělá úmyslně, jen se na psy citově neváže. Jsou to její psi, ne jeho. Vic umí výborně zapomínat na věci, které se ho netýkají.

Amber padala únavou. Tašku odložila na podlahu v hale a prošla do kuchyně. Kolem linky z Ikey, na kterou šetřila jako divá, vázy s květinami na sklápěcím stolku, opírajícím se o jednu nohu, žluté stěny vábící sluníčko, i když je venku pod mrakem. Z kuchyně zamířila k zadnímu vchodu a otevřela dveře.

Venku bylo docela teplo, ale Mary-Kate i Ashley se v pelargoniích třásly jako čistokrevné princezny, kterými i byly. Amber se sehnula a vzala je do náručí. Znovu ji zaskočilo, ostatně jako pokaždé, když to udělala, že skutečně nevážily víc než motýli, po nichž bylo jejich plemeno pojmenované. Měly drobné zvědavé nosíky, srst jemnou jako chmýří. Přitiskla si je k tvářím a odměnou jí byly překypující chomáčky lásky.

Nakrmila je, uvařila čaj a odnesla ho Vicovi. Potřebovala ho. Potřebovala se ujistit, že svět je pořád stejný.

Vic ještě spal. Jeho pracovní den ve Funnlandu začínal ve tři a končil v jedenáct. Obsluhoval atrakce. Po práci si často ještě šel odpočinout – jako člověk z kanceláře, jen o šest hodin později. Ve srovnání se zbytkem světa vedli obrácený život. Jejich vztah na tom nebyl jinak. Občas se viděli, když jí začínala směna, ale taky se stávalo, že se během týdne slyšeli pouze v telefonu, případně se setkali v okamžiku, kdy Amber uléhala do postele. Taková byla cena za život, který si zařídili. Ale máme hezký život, ujišťovala se. Nikdy by se mi ani nesnilo, že si budu takhle žít.

Mary-Kate a Ashley běžely za ní, křížovaly koberec, v šeru, které vytvářely tenké závěsy, očichávaly Vicovo odložené oblečení. Amber se na okamžik zastavila u nohou postele. Hrnek ji hřál do dlaní a ona si prohlížela důvěrně známé rysy. Opět žasla, proč je člověk jako on právě s ní. Ve třiačtyřiceti byl pořád krásný, stále měl bujnou hřívu tmavých vlasů. Tenounké vrásky, které mu začínaly proplétat větrem a sluncem ošlehanou tvář, mu dodávaly moudrý výraz. Na rozdíl od ní. Ji vrásky dělají ještě unavenější. Nikdo by neřekl, že je mezi námi sedm let,

napadlo Amber. Proč je zrovna se mnou, když může mít kteroukoli jinou?

Hrnek položila na noční stolek, zula si praktické boty do práce, sundala bundu a pověsila ji na opěradlo židle. Do nosu ji udeřil pach vlastního potu z podpaží. Zalila ji další vlna únavy. Vybalila se jí nachová tvář té dívky, popraskané vlásečnice. Najednou se jí chtělo brečet.

Vic se zavrtěl a otevřel oči. Chvilí mu trvalo, než se rozkoukal. „Jé, ahoj,“ pozdravil ji. „Kolik je hodin?“

Amber se podívala na hodinky. „Jedenáct deset.“

„Aha.“ Vymotal těžkou paži – když spolu začínali chodit, tak z jeho paží šilela touhou a taky se jí z nich podlamovaly kolena, když ji objímal – zpod deky a prsty si pročísnul vlasy. Rozprostřely se tak, jak měly. To byl prostě Vic: stačil jediný pohyb a hned mohl vyrazit do světa.

„Jdeš pozdě,“ prohodil s náznakem výčitky v hlasu.

„Na, tady máš čaj,“ oznámila a ukázala na hrnek. Posadila se na postel a začala si masírovat unavená lýtka. „Tobě nepřišly esemesky?“

„Esesesky?“

„Hm, psala jsem ti celou noc. Taky jsem ti zkoušela volat.“

„Fakt? Ukaž.“ Natáhl se k prádelníku u postele a podíval se na displej. Nic. „Promiň, vypnul jsem ho. Byl jsem urvaný.“

Projela jí vlna zlosti, ale potlačila ji. Nemohl vědět, že se něco stalo. Nemůže mu to mít za zlé.

„Uf, jsi zpocená jako chlap,“ hlesl Vic.

„Promiň,“ pípla Amber a rozplakala se.

Vic se k ní okamžitě vrhnul, přiložil jí dlaň na týl a palcem začal přejíždět nahoru a dolů, jako by ji masíroval. „No tak,“ konejšil ji. „Nezlob se, jen jsem to plácl. No tak, Amber, nedělej z toho vědu, nic se nestalo.“

Slzy zmizely stejně rychle, jako přišly. Amber už věděla, že to tak se svými pocity má. Sice je dokázala docela dobře ovládat, přesto mnohdy cítila, že slzy číhají těsně pod povrchem.

Kousek couvla, narovнала se a svlékla si kalhoty. Prsty si přeje-la po místě, kde se jí předtím dotýkal. Připadala si provinile. Nech toho. Nech toho, Amber! On za to nemůže. Bud' na něj hodná.

Najednou mu o tom nechtěla vyprávět. Nechtěla mu to říkat, protože netušila, jak by měl reagovat, aby to pro ni bylo v pořádku. Netušila, jestli by unesla soucit, neměla ponětí, jestli by se obešla bez soucitu. Když naposled viděla mrtvého člověka, celé dny předstírala, že se nic neděje, držela to v sobě, schovávala to. Jedna její část to chtěla s Vicem udělat stejně, aby vyzkoušela, jestli to dopadne jinak. Takový nesmysl! Funland je plný policistů, park je zavřený. Může si to nechat pro sebe jen do chvíle, než Vic dorazí do práce. Dál ne.

„Něco se stalo,“ ozvala se. Snažila se mluvit vcelku vyrovnaným hlasem, jako by s ním neprobírala nic jiného než nečekanou částku na účtu za elektriku. Natočila se k němu zády. Nevěřila svému výrazu.

Vic se k ní naklonil. „Co se stalo?“

Amber složila kalhoty napůl a položila je na židli. „V práci. Dneska v noci. Víš... Panebože, Vicu, zabili další holku. Přímo v parku.“

„Co se stalo?“ opakoval. „Kde?“

„V Nekonečnu.“

„V Nekonečnu?“ Vnímala jeho slova a teprve teď jí došlo, co právě řekla. Jediný člověk, který v noci chodí do zrcadlového bludiště, je ona. Vicovi rychle dojde, že tu mrtvou našla ona.

„Lásko,“ oslovil ji něžně. „Lásko. Musela ses hrozně leknout. Mělas mi zavolat. Mělas mi to říct.“

Naštval ji. Prudce se k němu otočila a sekla po něm pohledem. „Přesně to jsem udělala. Volala jsem ti a psala zprávy. Už jsem ti to dala vědět, máš to v telefonu celou noc. Zapni si ho a uvidíš sám.“ Doma nemají pevnou linku, každý má mobil s předplacenou kartou.

Vic vzal telefon a zapnul ho. „Amber, je mi to moc líto, nezlob se.“

Amber seděla na kraji postele a poslouchala pípání příchodích zpráv. Znovu si promnula krk. Vic si klekl za ni a jemně jí odstrčil ruku. Začal jí mnout svaly. Silné ruce manuálně pracujícího muže ji tiskly a hnětly; silné prsty zabloudily o kousek výš, až k linii čelisti. Před vnitřním zrakem se jí znovu mihl obraz nateklé tváře, pootevřené rty podlité krví odhalující bílé zuby mladé ženy. Amber se zachvěla a zavřela oči. Vic přitiskl hranu zápěstí k páteři a tlačil směrem k rameni. Amber hluboko v těle ucítila lupnutí kostí a s úlevou vydechla. Když jsem byla mladší, nikdo se o mě takhle nestaral. Tehdy jsem si myslela, že bolesti jsou normální stav. Díky bohu, že mám Vica. Díky za něj.

„Co se stalo?“ zeptal se Vic. „Kdo to byl?“

„Nějaká mladá holka, bylo jí nejvýš dvacet. Byla vyšňořená někam na večírek. Ach jo, Vicu, bylo to strašný.“

„Jak se to stalo? A co vlastně?“

Amber si povzdychla. „To nevím. Kdybych to věděla, buď bych měla nadpřirozené schopnosti, nebo bych musela být policajka.“

Vic ji přestal masírovat. „No tak, Amber, vždyt' víš, jak to myslím,“ ozval se dotčeně.

„Promiň,“ omluvila se rychle. „Nechtěla jsem být protivná. Jen mám za sebou... Byla to dlouhá šichta.“

Vic jí naštěstí hned odpustil a jeho ruce se znovu pustily do práce. Naposledy se pohádali teprve včera a Amber to nehodlala opakovat. Vic má spoustu dobrých vlastností, ale když se naštve, dokáže být mrzutý i několik týdnů. Při svých stavech pak zamořuje celý dům tichem. V práci si docela dělala starosti s tím, že ta hloupá včerejší neshoda odstartovala další sérii mlčení. Pustila to z hlavy až s tou mrtvou holčinou. Stejně ale asi měla pravdu. Třeba právě proto si Vic vypnul telefon. Ne, nemá cenu to hrotit, nebudu se ho na to ptát. Zvlášť když je na mě hodný.

„Jaks to zvládla?“ zeptal se Vic znenadání znovu. „Nic takového jsi nikdy neviděla, ne?“

Otočila se k němu. Ani nevěděla, co čekala, ale jeho nepokrytá zvědavost ji zaskočila nepřipravenou. Vic ji pohotově zamasko-

val ustaraným výrazem, jenže Amber to viděla a bylo jí z toho nanic. Pro tebe to není realita, pomyslela si. Ani trochu. Ani ta holka pod molem, ani ta holka, kterou našli mezi popelnicemi na Mare Street Mews, ani tahle. Už jsou tři a jen blázna by nenapadla otázka, jestli to neudělal tentýž člověk. Ty z toho máš povyražení a tváříš se, jako by se Whitmouth konečně dostal na mapu. Právě proto lidi každý den čtou noviny. Když se to netýká nikoho z rodiny ani nikoho z kamarádů, vražda pro ně není nic víc než povyražení. Nic víc než událost, o které se dá tlachat v hospodě.

Opět jí hlavou probleskla vzpomínka na dívku s vytřeštěnýmma očima, černým jazykem a pavoučí sítí vlásčnic na promodralých tvářích. Smrt pro ni byla tak nenormální, a přesto tak důvěrně známá: šok, bezbřehá prázdnota schovaná za rudýma očima. Ano, přesně takhle smrt vždycky vypadá. Nikdo neumře s výrazem, jako by to čekal.

„Bylo to...“ Musela pečlivě vážit slova. Snažila se vzpomenout si, jak se cítila, oddělit svou reakci na to, co viděla, od paniky, která byla jen její. „Já ti nevím. Je to divný. Připadala jsem si jako v bublině. Jako bych pozorovala sama sebe. Je to zvláštní, ale měla jsem dojem, jako bych tam ani nebyla.“

Vic se opřel a vysunul šuplík nočního stolku. Vytáhl Ventolin a vdechl dávku. „Určitě ses hrozně bála,“ ozval se sotva slyšitelně, jak se snažil zadržet dech. „Nenapadlo tě, že si budou myslet, žeš to udělala ty?“

„Vic!“ vykřikla pohoršeně. „Proboha!“

„Promiň,“ odpověděl a vydechl.

19 HODIN

„Takhle ale nemůžeme domů.“

Stály na poli a vzájemně si jedna druhou prohlížely. Do pasu byly samý kerblík. Slunce pozvolna klesalo za obzor, ale pořád svítilo. Když teď vyšly na volné prostranství, konečně viděly, jak jsou zmazané a ušmudlané. Bel se podívala na ruce. Od hrabání měla polámané nehty a za nimi černou špínu. Znovu se podívala na Jade. Byla jako kominík, ušmudlaná od hlíny, samý lišejník, na oblečení jí visely útržky listů a větvičky, na pažích i holeních měla škrábance od trnů a kůry.

„Máma mě zabije,“ hlesla Jade.

„Neboj,“ uklidňovala ji Bel. „Rovnou to hod' do pračky a bude to. Až bude prát, přihodí navrch další prádlo a nic nepozná.“

Jade strnula. Jenže u nich, u Walkerů, pračku nemají. Odjakživa si myslela, že pračky bývají jen v prádelnách. Bel automaticky předpokládala, že ji mají. Tím se ještě víc prohloubil propastný rozdíl mezi nimi. Jadina maminka pere v ruce. V pondělí večer namočí prádlo do vany, pak ho mačká a drbe, až z toho začne sípat, a nakonec ho v úterý rozvěsí na propletenec šňůr, které napnula na dvoře. I kvůli tomu Jade ve škole nezapadá. Všechno oblečení dědí po sourozencích, je zašedlé a skoro z něj lezou nitě, jak je obnošené. Chodí nejhůř oblékaná ze všech. Všichni vědí, že Walkerovi jsou umouněnci a neumí si vážit sami sebe. Navíc jí to každý den někdo připomene.

„To nejde, ona...“ Ani teď se jí té dívce s vybranou mluvou a v leviskách nechtělo přiznávat pravdu. Jade neměla kamarádky a instinktivně cítila, že ani tahle nová zářivá osůbka by v jejím životě nezůstala. Zmizela by v okamžiku, kdy by se dozvěděla, jak se věci

u Jade doopravdy mají. Bel si zatím neuvědomovala, že jejich krátké kamarádství už skončilo. „Zabije mě,“ zašeptala Jade zdrceně. „Jen se na mě podívej.“

„No, tak se dáme do kupy,“ nadhodila Bel. „Dělej.“

Vrátily se zadem po pěšině pro ovce. Zamířily k potoku. Na louce byly rozeseť jasně žluté ostrůvky pampelišek a starčku. Obě dívky mlčely a ani si nevyměnily pohled. Byly z toho špatné. Jejich otrěsný úkol je připravil o spokojené povídání blížícího se večera. Nacházely pouze praktická slova a úsečná pojmenování. Sjely po břehu k vodě. Předtím, když se odtud drápaly nahoru a hledaly pevnou půdu pod nohama, jim připadala hlubší, ale teď zjistily, že je jim jen po stehna a je čistá. Bláto, které předtím rozvířily, se usadilo. Nic však nekomentovaly. Obě se nenápadně rozhlížely kolem sebe, jestli nezahlednou Chloeinu krev nebo jiné známky toho, co se tu odehrálo.

„Dělej,“ pobídla ji Bel znovu. Svlékla si tričko, džíny a ponořila oblečení do vody. „Dělej, Jade,“ houkla na ni.

„Vždyť budu mokrá,“ namítla Jade pochybovačně.

„Neboj, to vyždímáme. Je teplo, za chvíli uschneš. Kromě toho můžeme říct, že jsme spadly do řeky. Stejně nikdo neví, kde jsme celý den byly. Dělej!“

Jade si svlékla tričko a sukni. Kolena měla celá zelená, jak předtím klečela v lese. Nejistě vkročila do vody a zastavila se. Navzdory horku se celá třásla. Oblečení si přitiskla na prsa. Bel jí je vytrhla a hodila je do vody. „Hni sebou, vyper to,“ nařídila jí. „Dělej, ať to máme z krku.“

Bel si klekla. Voda jí dosahovala k hrudi. Odhodlaně si z paží a ramen seškrabávala špínu, smývala pot v podpaží. Ponořila hlavu pod hladinu a znovu ji zvedla. Z tváře jí stékala špína. Utrhla si ji. Posunkem pobídla Jade, aby udělala totéž.

Nemůžu, pomyslela si Jade. Vždyť ona se tady... Tady se ta její tvář...

„Já neumím plavat,“ pípla.

„Na tohle nepotřebuješ plavat. Mrskni sebou.“

Bel po ní vystartovala a popadla ji za paži. Upřeně se jí zadívala

do očí. „Hele, Jade, laskavě toho nech a přestaň si hrát na chudinku. Jestli to nespláchneš a přijdeš domů v tomhle stavu...“

Nedopověděla. Ani nemusela. Věděla, že Jade si chybějící slova doplní sama. Poznali by to. Došlo by jim to. Od toho, co provedly, si obě drží odstup, jak to jen jde. Snaží se oddělit kroky, kterými směřují pryč, od důvodu, který je k nim dovedl.

Jade si klekla a ponořila hlavu do vody jako baptista.

Pod hladinou otevřela oči a viděla, že voda se znovu zvířila bahnem, jak se v něm obě brodily. Byla tu tma. A ticho. Tak tohle viděla, prolétlo jí myslí. Takhle vypadal její poslední okamžik.

Měla pocit, že na ni ze tmy kouká Chloe. Pohltila ji panika. Začala kopat, chtěla nahoru, rozrážela hladinu a lapala po dechu. Zoufale cákala, drala se ke břehu. Napůl se vyškrobala a napůl vyběhla až nahoru. Stála tam jen v kalhotkách a chvěla se jako osika.

Přišly k brance. Z obou kapala voda a lepilo se na ně mokré oblečení.

„Rozdělíme se,“ rozhodla Bel.

Je mnohem klidnější než já, pomyslela si Jade. Jako by věděla, co máme dělat. Kdybych na to byla sama, už bych udělala plno chyb. Všichni by to na mě poznali. Že jsem to udělala já.

„Vrátím se přes vesnici,“ pokračovala Bel. „Rovnou domů. Ani nebudou vědět, že jsme někde byly. Je ti to jasný?“

Jade polkla a přikývla. „Jo, je.“

„Nikdo se nesmí dozvědět, že jsme byly spolu,“ připomněla jí Bel. „Doufám, že si to uvědomuješ. A už nikdy se spolu nebudeme bavit. Když se někde potkáme, musíme se tvářit, jako bychom se neznaly, jo?“

„Jo,“ přitakala Jade.

„Fakt je ti to jasný?“ zeptala se Bel znovu. „Už nikdy! Chápeš?“

Jade opět přikývla. „Jo, chápu.“

„Dobře,“ pronesla Bel.

Otočila se a vydala se přes louku k západní části vesnice. Slunce začínalo zapadat. Bel vrhala dlouhý stín.

6

STAN SI NA KONCI TISKOVÉ KONFERENCE ubalil cigaretu, aby si ji mohl zapálit cestou na parkoviště. „Ach jo,“ povzdychl si. „Kdo to kdy viděl, aby někdo uspořádal v poledne tiskovku alespoň bez pitomých sendvičů? Když mám napsat pořádnou zprávu, potřebuju k tomu sendvič. Každý přece ví, že novináři potřebují sendviče. Klidně jsem si mohl skočit do hospody.“

Stan byl novinář ze staré školy. Začínal v dobách, kdy se novinářina provozovala převážně v barech, a v tom duchu žil dál. Jenže doba se dávno změnila. Podle moderních měřítek Fleet Street byl dinosaur, protože při získávání informací pořád používal telefon nebo si i leckam došel osobně, místo aby využíval horké novinky a googloval. Svým přístupem však dokázal druhé pohltit a připomínal kolegům, čím je jejich stávající práce nalákala, proč do ní šli.

Plácnul sebou na zídku s chvojím a sbírkou nedopalků levných cigaret a plechovek od limonád. Kirsty se usmála a uvelebila se vedle něj.

„Přesně tak. Celkem slušně proplýtvaný čas, co?“

Stan místo odpovědi zavrčel. „Aspoň jsem mohl vypadnout ze Sleafordu,“ prohodil.

„Tys byl ve Sleafordu?“

„Hm. Už ten název zní jako blivajz, který sis našlápla na podrážku. Radši jsem se dobrovolně přihlásil na tohle, abych měl klid. Rád bych věděl, proč vrahové nemůžou vraždit lidi

na místech, kam by se člověk rád podíval. Fakt. Pro změnu bych bral nějaké přímořské letovisko. Jsou to hrozní sobci.“

„Děti F. a M.“

Stan přikývl. V tom týdnu došlo k dalšímu násilí ve škole. Dva dvanáctiletí kluci tyranizovali spolužáka tak dlouho, až z nástupišť skočil pod přijíždějící vlak. Situaci navíc nahrávala nádražní kamera, takže o totožnosti viníků nebylo pochyb.

„Co myslíš?“ zlobil se Stan. „Kdyby nevyhodili tolik zaměstnanců, nepotřebovali by kamery a někdo mohl zasáhnout včas. Sakra. Žijeme v hrozném světě. Všechno něco stojí, ale nic nemá hodnotu. Na nacisty, kteří dělají bordel, je financí víc než dost, ale bože chraň, kdybys chtěla zachránit něčí dítě před šikanováním dvou hajzlů.“

Kirsty se sevřelo srdce. Odjakživa Stana vnímala jako liberálního člověka. Tedy na novináře, který se zabývá trestnými činy.

„Hajzlů?“ zděsí se. „To myslíš vážně?“

Stan si povzdychl. „Já vím, jak to zní, jenže právě o to jde. Ti chudáci nemají šanci na to, aby byli jiní. Je to ohraná písnička. Neschopní rodiče, táta v háji, prostě povaleči třetí generace. Šel jsem domů za mámou toho kluka F. Přesně, co jsem čekal. V jednu odpoledne byla v posteli, před domem na chodníku jezdila banda dětí na kole a kličkovala mezi vyhozenými lednicemi. Víš, co mi řekla?“

Kirsty zavrtěla hlavou.

Stan zkusil napodobit tón řeči té matky: „Mně je to jedno,“ spustil. „Nedá se zvládnout.“

„Dobře, ale...“ namítna Kirsty plaše. Nevěděla, jakými argumenty oponovat.

Stan si znovu povzdychl. „No jo, znáš to. Stejně by bylo fajn, kdyby se lidi alespoň někdy snažili a chovali se jinak, než se od nich čeká, že jo? Ta máma aspoň byla upřímná. Víš, co mi řekla máma toho druhého kluka?“

Druhou matku napodobil vysokým veselým hlasem: „Já svoje děti miluju. Je mi jedno, co udělal, pořád ho mám ráda a mít budu.“

Kirsty si vzpomněla na vlastní matku. Kdykoli sekla pohledem po televizi, někdo ji bleskově vypnul. Nosila polyesterovou halenku obřích rozměrů s květinovým vzorem. Koupila si ji speciálně k soudu. Kalhoty se pod zástěrou, jíž zakrývala břicho visící nad stehny, napínaly, div nepraskly. Mastné vlasy měla sčesané z tváře a jejího našťvaného výrazu. Vždycky to probíhalo stejně, pokaždé pronesla totéž. Pak přišlo ticho. Od té doby nikoho z rodiny ani jednu nenavštívila, dokonce neposlala ani přání k narozeninám. Kirsty zjistila, že láska a přítomnost lásky zdaleka nemusí být totéž.

„Kdyby měla svoje děti ráda,“ pokračoval Stan, „udělala by, co by bylo v jejích silách, aby jim vysvětlila, co se nedělá.“

Skleněné dveře hotelu se otevřely a vyšlo několik zástupců Armády nové morálky. Poutače, které zdobily tiskovou místnost, nesli v podpaží. Kirsty se usmála. „Skoro bych se bála, že se k nim přidáš.“

Stan se zasmál. „Jo, to sedí. Hele, kolik slov musíš vyplodit tady o tom nesmyslu?“

„Asi šest set. Měl by to být jeden z hlavních článků. A ty?“

„Nápodobně. U nás má být rovnou titulní.“

„Ty máš ale štěstí.“ Titulní články totiž nabízejí víc prostoru pro názor autora, dají se do nich začlenit analogie, hledat podobnosti mezi aktuálním případem a podobným tématem z minulosti. To je v takovéhle situaci přímo požehnání. Tisková konference, na niž jela hodinu, trvala čtvrt hodiny, a tvořil ji projev à la David Cameron o morální laskavosti, po němž následovala série otázek a odpovědí ohledně úhybných manévrů nových labouristů. Bude se muset hodně snažit, aby z diktafonu vylovila několik set použitelných slov. Během tiskovky svým těsnopisem zoufale čmárala popis místa a uspořádání. „Můžeš říct, že o jejich stanoviscích máš jasnější představu než před tiskovkou?“

Stan zavrtěl hlavou. „Svět jde do háje a musíme s tím něco udělat? Tak něco.“

„Hm,“ povzdychla si Kirsty. „Jsem na tom podobně. Teď mi ješttě pověz, co je to něco.“

„Mě se neptej,“ pokrčil rameny. „Gibson vydělal na propagování Ježíšových názorů, pokud se nepletu. Prodával kroužky na klíče, žabky a tak, že?“

„Jo.“

„V tom případě si myslím, že udělá to, co by udělal Ježíš, ne?“

„Dobrý postřeh.“

„Podle mě by Ježíš začal tím, že by rozdál sendviče. Co máš v plánu do konce týdne?“

Kirsty neklidně pokrčila rameny. Tohle období nebylo pro novináře na volné noze zrovna zlatý důl, zvláště když světu vládlo vytahování starých událostí. Navíc pro novinářku s nezaměstnaným manželem a polovinou týmu News International taky na volné noze. Děs běs. „Nic moc. Podporuju práci na směny, ale zatím ne a ne se chytit.“

„Jasně, chápu. Já mám teď na krku tak velký rajon, že jsem si koupil dodávku, abych se měl kde vyspat. Doma se prakticky nevyskytuju.“

Zadívali se na mladé stoupence Dary Gibsona. Měli tmavé obleky a vzorně zastřížené vlasy. Vypadali jako ryzí obchodníci.

„Nejvíc ze všeho potřebujeme pěkně peprného sériového vraha,“ ozval se Stan. „Nebo průmyslovou katastrofu. Prostě něco, co by nám pomohlo přečkat prázdniny.“

„Hm,“ přikývla Kirsty. „Jenže to jsou až příliš peprná témata, na ta by sem poslali lidi z Londýna. Vzali by nám práci.“

Zrovna kolem nich prošla novinářka z Londýna, Sigourney Malloryová. Z deníku *Independent*. Telefonovala a kolegů si nevšíkala. Oba ji podezřívavě pozorovali. „Co tady dělá?“ zeptala se Kirsty.

„Nevím,“ opáčil Stan. „Asi vyrazila do drsného terénu. Několik let v tahu nevystrčila nos z metra. Zaměřila se na Circle Line, ne?“

Na tiskové konferenci bylo poměrně hodně lidí, ačkoli se jednalo o událost nevalného významu. Politické zájmové skupiny přibývaly jako houby po dešti. I kdyby Armáda nové morálky přesvědčila parlament, že mu stojí za podporu, až se po prázdn-

ninách znovu sejde a vrhnou se na něj novináři, stejně bude mít velké štěstí, když se o ní objeví kratičký odstavec v sekci „Stručně“.

„Myslíš, že patří ke scientologům?“ zamyslel se Stan. „Vypadají tak.“

Kirsty zavrtěla hlavou. „Ne, na to až moc odkazují na Ježíše a mají příliš málo rozvinutou konspirační teorii. Podle mě je to rozmařilý projekt zazobaného frajířka. Nic extra z toho nebude. Padáme?“

„Tak jo,“ přidal se k ní Stan. „Na obchvatu jsem zahlédl restauraci, kde měli vývěsku, že vaří hotovky. Jdeš taky?“

Kirsty seskočila ze zídky a přehodila si kabelu přes rameno. Už jsou dvě a do pěti potřebuje odevzdat článek. „Dneska ne,“ odpověděla. „Musím se vrátit domů a poslat to. Nemám s sebou věci.“

„Neblázni,“ napomenul ji Stan. „Pojď do hospody jako normální člověk, ne?“

Kirsty cítila, že jí v kapse zvoní telefon. Vytáhla ho a podívala se na displej. Skryté číslo. Napadlo ji, že volá *Tribune*. Nebo banka. Jeden z těch dvou. Jeden nabízí peníze, druhý se jich dožaduje. Ne práce to nejspíš nebude, usoudila. Vědí, že mám termín, a kromě toho v tuhle denní dobu se nové zakázky nerozdávají, protože začíná vrcholit zpravodajské šílenství. Redaktoři jsou zaplavení novinami a novinkami, horečně třídí informace, které se objevily mezi dopolední tiskovkou a prvními nástřely. Pak už jenom budou ječet na novináře, že jim článek poslali pozdě. Takže to bude banka, usoudila. Určitě. Sakra, teď se s nikým z banky bavit nemůžu. Nejdřív se musím dát do kupy. Nechala telefon dozvonit a vrátila ho do kapsy. Za pár vteřin zavibrovala přicházející textová zpráva.

„No tak,“ přemlouval ji Stan. „Dáme si skleničku, klobásy s hranolky, abychom se vzpružili. Půjčím ti flashku.“

„Ty ale víš, jak se holce dostat pod kůži,“ usmála se Kirsty. „Nezlob se, ale potřebuju poslat článek a pak musím udělat dětem večeři. Nemůžu se s tebou celé odpoledne prolívat pivem.“

Stan nesouhlasně zamlaskal. „Kam jsme se to dostali. Novináři dávno nejsou tím, co bývali.“

V kapse polorozpadlé staré sportovní bundy se mu rozezněl telefon. Vytáhl ho, ani se nepodíval na displej, a přijal hovor. „Stanley Marshall, prosím.“

Kabelu s notebookem odložil na chodník a pozorně poslouchal. Nakonec pronesl: „To mě podrž. Kde že se to stalo? V zrcadlovém bludišti? Hm, někdo má zajímavý smysl pro humor.“

Kirsty se rozhlížela po parku a čekala, až domluví. Všimla si, že všichni kolegové najednou mají mobil přilepený k uchu, živě přikyvují a píší si poznámky na hřbet rukou. Sakra, napadlo ji, to bylo pracovní. Určitě. Rozjíždí se velká věc a já ji nechala spadnout do hlasové schránky.

„Jo, jasně,“ přikývl Stan. „Spolehni se. Stejně jsem v Kentu. Jo, autem. Neboj. Co nová morálka? Nic moc. Určitě. Budu tam za dvě hodky. Jo, bezva. Pak se ozvu.“

Jednou rukou ukončil hovor a druhou zvedl kabelu ze země. Z kapsy vylovil balíček tabáku Drum. Telefon hodil do kapsy a podíval se na Kirsty. „Jestli ti volali z *Tribune*, tak jim radši bleskově zavolej zpátky,“ doporučil jí. „Tohle si za žádnou cenu nenech vzít.“

„Co se děje?“ zeptala se. Trnula a radovala se zároveň.

„Na první pohled nic pro zpravodajce. Jasný jako facka. Vražda, ve Whitmouthu. Tenhle rok už třetí. Vypadá to, že ty dvě předchozí mají stejný rukopis.“

„Páni!“ užasla Kirsty.

„Paráda,“ radoval se Stan nadšeně. „Konečně mám to, co jsem si přál nejvíc. Hurá k moři!“

7

„PRÁVĚ ŽIJU SVŮJ SEN,“ konstatovala Jackie a s lupnutím otevřela plechovku.

„Tobě se člověk snadno zavděčí,“ pousmála se Amber.

„Jak to?“ divila se Jackie. „Proč bych měla chtít být někým jiným? Právě teď, v tomhle okamžiku?“

„Jackie!“ okřikla ji Blessed.

Jackie se na ni zamračila, pak se podívala na Amber a došlo jí to. „Ježíši, promiň,“ omlouvala se. „Nemyslela jsem to tak. Myslela jsem... Ty víš. Je krásně, jsme ve Whitmouthu a tak.“

Amber se rozhlédla po pláži a chtě nechtě jí pobaveně zacukaly koutky úst. Před nimi se rozprostíral téměř kilometrový pás hnědavých oblázků, na něž vrhala stín nehybná horská dráha, dlouhé, bytelné molo a asi dvacet stánků s rychlým občerstvením. Před nimi se rozprostíraly pestrobarevné terasy lemující chodníky. Plachty na markýzách se společně s ručníky třepotaly ve větru foukajícím od kanálu La Manche. Na zemi stály plastové chladič boxy na pivo.

„Máš pravdu,“ odpověděla.

„Proto bydím právě tady,“ navázala Jackie.

„Já taky,“ přidala se k ní Amber. Ji sem vlastně jako první přivedlo moře. Nestalo se však jediným důvodem, proč tady zůstala. Sama věděla, že existuje hezcí pobřeží, hezcí města a patrně i lepší sousedé než jejich skupinka, která sem přišla společně. Ve Whitmouthu se totiž cítila bezpečně. Neusiloval o hvězdný

lesk, naopak pohrdal velkými cíli. Mísily se v něm proudící davy lidí, jeden člověk si nevšímal druhého. To všechno jí poskytovalo bezpečí. Když sem přišla, cítila, že tu může zapustit kořeny. Podarilo se jí to, přesto pokaždé, když si připomněla, že to opravdu dokázala, znovu a znovu žasla. Přímo se tetelila radostí.

„Jak ti je, Amber?“ zeptala se Jackie přeslazeným hlasem, v němž zazníval pro ni netypický soucit. „Zvládáš to?“

Chceš slyšet pravdu? pomyslela si Amber. Je mi děsně, jsem na dně. Díky za optání. Před šestatřiceti hodinami jsem našla mrtvou holku, a kdykoli se snažím usnout, mám ji před očima. „Hele, Jackie, mám tě mnohem radši, když se chováš jako ledová královna,“ odpověděla. „To aspoň vím, že jsi upřímná.“

Jackie vybuchla smíchy.

„Je to fakt,“ přisadila si Blessed. Seděla na polštáři, který si schválně přinesla, a pletla svetr, aby svého drahocenného syna ochránila před kousavým zimním větrem. „Není to zrovna fér. Myslím to, že jsme takhle využili situace.“

„Prosím tě, Blessed,“ okřikla ji Jackie. „Co jsme asi měli dělat? Nikdo z nás tu holku nezabil a ani ji neznáme. Nemůžeme za to, že nesmíme do práce, ne?“

Blessed se napila zázvorového piva. Natáhla se pro kleště a postrčila uhlíky na grilu sem a tam. „Podle mě to už bude,“ oznámila kamarádkám. „Jo, Jackie, vím, jak to myslíš. Ale piknik.... Je to vůbec vhodný?“

Maria Murphyová se mazala krémem na opalování tak pečlivě, jako by byla na Costa Brava, a pozorovala syny dovádějící na oblázkové pláži. „Tohle ale není opravdový piknik, že ne, Blessed? Sem na pláž chodí lidi, co tu bydlí, aby měli taky nějakou změnu, ne? Navíc jsme to neplánovali. Panebože, on ten míč kopne do moře, koukejte na to.“

Podívali se tam, kam ukázala. Chlapi hráli fotbal šest proti šesti, strkali do sebe, smáli se, klouzali po oblázcích. Jako branky jim sloužily vlnolamy. Tito lidé tvořili páteř Funnlandu, a když se zničehonic mohli nevázaně bavit, vyváděli jako rozpustilí školáci při prvním sněhu. První to napadlo Jackie, i když o pláži začal

Vic, protože nechtěl, aby celý den trčela doma. Opakoval jí, že tím život té dívky nevrátí, ani se tím nic nezmění na tom, že ji našla ona. Amber teď byla ráda, že se nechala přemluvit. Vic měl samozřejmě pravdu. To, co viděla, nic nezmění, život musí jít dál. S kolegy beztak tráví čas jen v práci, poslední dobou se mimo ni prakticky nescházejí. Občas mívala pocit, že od doby, co se stala vedoucí, mezi ní a ostatními vyrostla stěna z průzračného skla.

„Je to fakt,“ přidala se Amber. „Když budeme trčet doma, nic nezměníme. Nemá smysl zavřít se do ložnice a brečet, stejně to pořád budu já, kdo ji našel.“

„Páni, tomu říkám slovo do pranice,“ ozvala se Maria. „Kéž bych měla aspoň ždibec tvojí odvahy.“

„Copak já, já přece pořád svítím jako slunce,“ zažertovala Amber s úsměvem.

Maria se prudce posadila a sekla pohledem po nejstarším synovi. „Jordane!“ zavolala. „Jestli ti ten míč spadne do moře, počítej s tím, že pro něj půjdeš!“

Jordan Murphy se ohlédl přes rameno s klasicky drzým výrazem čtrnáctiletého kluka. Jeho bratři – všichni ostrříhaní nakrátko a s náušnicí s pravým diamantem v levém uchu – skotačili v moři s ostatními kluky z okolí a rvali se jako koně o nějakou starou hadici z tiráku.

Jackie přimhouřila oči. „Ha, kdo ukáže svoje vychrtlé tělo? Kdo tam vlezte? Sázím na Mojžíše nebo Vica.“ Dopila plechovku a lhostejně ji odhodila na oblázky. „Kdybych věděla, že si Vic fakt to triko sundá, hned bych hrála s nimi.“

„Zklidni hormon,“ napomenula ji Amber.

„Prosím tě,“ přisadila si Blessed. „I já bych byla celá paf, kdyby Vic šel do vody. Musíš uznat, že je to krásný chlap.“

Amber se nervózně zasmála. Dobře věděla, že tím holky nic nemyslí, ale kdykoli někdo poukázal na to, jak skvěle Vic vypadá – a dělal narážky na manželství, které zatím nebylo zpečetěné –, měla najednou pocit, jako by tancovala na okraji srázu. Ví, že mě miluje, připomínala si. Na to nepotřebuju papír. Jsem paranoidní, nic víc. Vic je mi věrný až za hrob. Jen by mi nevadilo,

kdyby mi ostatní ženy přestaly připomínat, že by se nadšeně zařadily do fronty, kdyby u něj měly šanci. „Není jen hezký,“ ozvala se. „Je v něm mnohem víc.“

„Jasně, ale tvářičku má k pohledání,“ trvala na svém Jackie. „Koukej na ta záda, nádhera...“

„Zadek?“ vyjela na ni Maria. „Hele, Jackie, uvědomuješ si, že mluvíš o příteli Amber? Jsi děsná. Nikdy nevíš, kdy přestat.“

„Záda! Říkala jsem záda,“ bránila se Jackie.

„Hm, tak jo,“ přikývla Maria. „Holky, neměly bychom se pustit do vaření? Takhle se neheme z místa.“

Amber se vyhoupla do dřepu. Oba psi na kraji deky nastražili uši. Konejšivým zvukem je uklidnila a odklopila víko chladicího boxu. Byla v Lidlu. Jako jediná má totiž auto. Kromě toho chtěla pro kamarádky něco udělat. Za pár dní začnou na vlastní kůži pociťovat nižší výdělek a ona se za to cítila svým způsobem zodpovědná. Jako by tu mrtvolu nejen našla, ale dala ji tam.

„Poslouchejte, máme burgery, kuře, klobásy. Blessed, tamhle v té kabele je pečivo.“

„Amber Gordonová, já tě miluju. Co bychom si bez tebe počali?“ pronesla Jackie.

„Co by, našla by sis někoho jiného, koho by sis omotala kolem prstu,“ prohodila Amber. Ve skutečnosti ji pochvala kamarádky těšila a hřála na srdci. Byla ráda, že dojela nakoupit. Rozdělila burgery a rozložila je na mřížku nejbližšího grilu. Kapala z nich mastnota a dopadala na uhlíky. Nahoru stoupal kouř a pach levného masa.

Maria začala máchat rukou před obličejem a zapálila si cigaretu. „A jéje,“ prohodila, když se podívala na pláž směrem k molu. „Jackie? Máš společnost.“

Všechny se otočily. U popelnice stál Martin Bagshawe a pozoroval je.

„Panebože,“ hlesla Maria a zamračila se na něj. Martin si toho všiml a odvrátil pohled. „On si tu bundu nikdy nesundává, nebo co?“

„Pokud vím, tak ne,“ povzdychla si Jackie. „Bez ní jsem ho neviděla.“

Ani když jste si to tehdy rozdávali na parkovišti v Cross Keys? pomyslela si Amber. Sama sebe pleskla přes ruku.

„Pořád ti volá?“ zeptala se.

Jackie přikývla. „Jo. Běhá mi z něj mráz po zádech. Kéž by... se vypařil.“

„Co kdybychom řekly chlapům, aby s ním hodily řeč?“ napadlo Marii. „Kdybys chtěla.“

„Ani ne,“ zavrtěla hlavou Jackie. „Zdá se, že tvůj mrazivý pohled udělal své.“

Martin se otočil a zamířil ke špinavému, potemnělému místu pod molem. Na druhé straně byly totiž schody, které vedly na promenádu a k silnici nad mořem. Nechce jít kolem nás, došlo Amber. Asi se bojí, že bychom na něj něco pokřikovaly. Nejspíš se neplete. Muži za nimi dál hráli fotbal. Mojžíš udělal skluz na Vica a oba se skáceli na zem. Oblázky od nich létaly na všechny strany. Ženy si jako na povel klekly a otočily se k nim. „Áá!“ vykřikla Jackie. „Panebože!“ kvičela Maria. Amber vyskočila. „Není ti něco? Lásko!“

Oba muži si sedli a překvapeně koukali na ženy. Vzájemně se vytáhli do stoje a beze slova se vraceli ke vzdálenější brance.

Amber se otočila ke čtrnáctiletému synovi Blessed. „Bene, ty s nimi hrát nechceš?“ zeptala se ho. Ben se opíral o vlnolam, začtený do učebnice biologie. Podíval se na Amber, zavrtěl hlavou a znovu se vrátil ke čtení. Byl to vážný, docela oplácáný kluk. Amber tušila, že na něj ztěžka doléhají velké naděje jeho matky. V uších měl MP3, ani se neobtěžoval s tím, že by si vytáhl sluchátka z uší. Četl dál. Snad bude v pohodě, pomyslela si Amber. Přeju mu, aby byl šťastný.

„Jak mu to jde ve škole?“ zeptala se Amber kamarádky. Mezi tím rozbalila burgery.

„Jo, dobře,“ odpověděla Blessed. „Patří k nejlepším ve třídě,“ dodala pyšně.

„To je prima, je chytrý kluk.“

„Jednou z něj bude doktor,“ řekla Blessed odhodlaně.

„O tom nepochybuju.“

„Taky mu jdou počítače.“

„Opravdu?“ zeptala se, i když ji to nepřekvapilo. Benedick je samotář a je jediné logické, že většinu času tráví sám doma.

„Baví ho internet?“

„Jo,“ přitakala Blessed. „Ještěže ho nemáme doma, jinak bych ho už vůbec neviděla.“

„Vy nemáte internet? Myslela jsem, že se bez něj při úkolech neobejdou.“

„Chodí do knihovny, tam mají plno počítačů.“

„Vy nemáte ani počítač?“

Blessed zavrtěla hlavou. „Původně počítač měl, ale odešla nějaká část, říká se jí základní deska. Tak to aspoň tvrdil. Každopádně se to nedá opravit. Navíc se to stalo týden poté, co vypršela záruční lhůta.“

„Zatracená práce,“ pronesla Amber zúčastněně.

„Ted' šetřím na nový,“ pokračovala Blessed. „Snad to zvládnou k Vánocům. Počítače jsou hrozně drahé.“

„No teda,“ žasla Amber. „Proč jsi nic neřekla?“

Blessed pokrčila rameny a vrátila se k pletení.

„Aspoň nepoleze na stránky s pornem,“ ozvala se Maria. „Jordan mě s nimi přílišně vytáčí. Večer do jeho pokoje radši nechodím. Děsím se toho, co bych tam viděla.“

Jason Murphy za ní vykopnul z ruky. Míč mířil rovnou na bránu. Byla to pořádná rána. Zariskoval. Ženy sledovaly míč, jak letí vysoko nad pláží. Plácl sebou na hladinu vody.

„A je to tady,“ konstatovala Jackie. „Divadelní představení začíná.“

8

KIRSTY ZVEDLA POHLED od spleti zrezivělých podpěr a pilířů, které držely chodníček vedoucí od samotné pláže až na konec mola. Bylo tam šero, vlhko, zima a také to tam páchlo – nejen mořskou vodou, rybinou a tlejícími řasami, ale i zatuchlými plesnivými zbytky z pikniků, napůl snědeným a vyhozeným jídlem. A to, co teklo, vytvářelo pod kameny páchnoucí jezírko.

Byla už v hezčích městech, ale vzhledem k důvodu, který ji sem přivedl, to ušlo. Měla za úkol najít patnáct set slov do nedělního vydání, které by mělo v lidech probudit pocit, že se mají docela fajn. Představovala si článek nikoli o atrakcích a zmrzlinách, o baloncích ve tvaru zvířat, o studeném mořském vánku a dokonalé chuti hranolek, horkých a slaných v papírovém kornoutu, ani o radostném šoku z doteku mořské vody na nahé kůži, nýbrž o kilometrech šedých poválečných paneláků vmáčknutých do mokřin u ústí řeky, drolících se plastových nápisech na stáncích s rychlým občerstvením, o stresujícím životě převážně nestálých obyvatel, pro něž se vidina práce rovná sezonní záležitosti, o georgiánských průčelích vykukujících mezi plastovými cedulemi a neonem. Balham bude vedle toho vypadat jako vábné přímořské letoviště. Město, kde volně pobíhá vrah, totiž nemůže působit hezky, takový je nepsaný zákon. Kdo by byl v bezpečí, kdyby se takové věci děly v hezkých městech, kde lidé kupují nedělní noviny a čtou je?

Stejně si nemohla pomoci a líbilo se jí tam. Neodradily ji ani omšelé a špatně zásobené obchody. Ani bledá pokožka lidí, ačkoli by spíš čekala, že lidé u moře budou dohněda opálení. Dokonce se nenechala přesvědčit ani skutečností, že na stezce, která vedla po vrstevnicích kopce, nenarazila na barvy, které se jinde v přírodě vyskytují přirozeně. Neudolaly ji ani slzy na tvářích opilých kamarádek Hannah Hardyové. Vyhrkly jim v okamžiku, kdy zjistily, že se v noci nevrátila do karavanu. Nenechala se ve svém rozpoložení odradit ani tím, že tady každý, komu bylo víc než patnáct, vypadal spíš jako čtyřicátník. Whitmouth pro ni prostě měl nečekaně okouzující nádech energické, rázné odvahy. Navzdory smutným pracovním okolnostem, které ji sem přivedly, si tu tak trochu připadala jako na dovolené. Whitmouth se jí líbil a měla takový pocit, že její srdce patří i místním lidem.

Zadávala se na skupinku vzdálenou asi patnáct metrů. Připomínala jí piknik lidí z dělnické vrstvy. Ženy se bavily spolu, muži se vrhli na fotbal a jeden druhého nešetřili. Každou chvíli si dali pauzu a napili se piva z plechovek. Taky mezi nimi koloval narychlo ubalený joint. Přesně do takové party bych ráda patřila, napadlo ji, aspoň někdy. Možná právě proto se mi tady líbí. V jiném životě by mi tohle místo připadalo jako nebe.

Hm, a právě teď stojí na místě, kde našli první oběť léta, Nicole Ponsonbyovou. Ležela na zádech, jednu paži měla položenou nad hlavou a vypadala úplně obyčejně. Kdyby neležela na hromadě všelijakých koberců a lahví v tmavém stínu vlnolamu a neměla namodralou tvář, vypadala by jako kterákoli jiná mladá dívka, která se nemůže nabažit slunce.

Stalo se to 13. června. Tehdy Nicole trávila ve Whitmouthu čtvrtý den. Naposled ji viděli předchozí večer, když se potácela z baru *Rozbité stavidlo*. Byla vydatně posílená hadím uštknutím a měla cucflek na krku. Vydala se pro hranolky. Pocházela z Lancashiru a bylo jí devatenáct. Rok předtím s vyznamenáním dokončila střední hotelovou školu zaměřenou na catering a ekonomii. Chtěla se specializovat na hotelnictví. Tehdy čtvrt roku pracovala jako recepční v hotelu *Jurys Inn* v Manchesteru. Vý-